

OBČASNÍK

Rozhovor s rektorem JAMU Ivo Medkem nejen o jubileu školy (str. 2 a 3)

Co byste přáli JAMU do dalších 70 let její existence?

Anketa s vedením školy a pedagogy (str. 2–8)

Kdy vznikla JAMU jako právnická osoba? (str. 6)

Inaugurační projev děkana Petra Francána (str. 9)

Rozhovor s úspěšným klarinetistou Martinem Adámkem (str. 10 a 11)

Vír vzpomínek na Bořivoje Srbu (str. 12)

Ohlédnutí za MSLJ 2016 (str. 16)

David Moss na JAMU (str. 22)

JAMU

70 LET

JAMU

JANÁČKOVA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V BRNĚ

Rektor Ivo Medek: Škole nesmí chybět vize a janáčkovská zarputilost

Luboš Mareček

Co pro vás osobně jako hlavu školy znamenají sedmdesáté narozeniny akademie?

I když je JAMU „značkou“ v povědomí veřejnosti poměrně široce známou – k čemuž nepochybně značnou měrou přispívají naši úspěšní absolventi – je každé jubileum příležitostí dát o sobě ještě více vědět. Je to i příležitost k určitému ohlédnutí a zhodnocení vývoje školy – přinejmenším za poslední dekádu. Na druhé straně výročí není zase až tak kulaté, abychom připravovali nějaké rozsáhlé aktivity, ale chceme se prezentovat především tím, co umíme – tedy kvalitním uměním, doplněným samozřejmě i společenskými a na média zaměřenými aktivitami.

Přiblížíte zhruba, jak se je chystá akademie slavit?

Soupis hlavních akcí přináší v Občasníku speciální text. Tyto akce budou reflektovány i v médiích – hlavním mediálním partnerem je Česká televize, dalšími partnery pak Český rozhlas a odborné tiskoviny a webové portály jako Divadelní noviny, Harmonie, Hudební rozhledy, Opus musicum i další časopisy. Partnery akcí budou statutární město Brno, Jihomoravský kraj a soukromé subjekty.

Který úsek ze sedmdesátileté historie školy považujete za nejdůležitější a proč?

Těch mezníků je hned několik. Samozřejmě je to její antcipace Leošem Janáčkem ve dvacátých letech, její vznik v roce 1947, vybudování divadla Mar-

ta a samozřejmě pak rozvoj po roce 1989, zejména osamostatnění se divadelní větve a vznik dvou samostatných fakult – Hudební a Divadelní v roce 1992 i „anexe“ dalších budov (Mozartova, Novobranská). V poslední dekádě nepochybně výstavba nového Divadla na Orlí. To jsou ty – z pohledu zvenčí – nejviditelnější přelomové body. Ale stejně zásadní je i rozvoj nových oborů na fakultách, který dokumentuje průběžný vývoj JAMU pokrývající celé spektrum oborů v oblasti divadla a hudby a směřující tak do rodiny špičkových evropských uměleckých vysokých škol.

V čem a čím je JAMU mezi tuzemskými uměleckými akademii jedinečná?

Má mimořádně kvalitní, potřeby saturující prostorové, materiální, nástrojové i technologické zabezpečení svých aktivit. A podaří-li se získat další evropské projekty v poslední vlně, dosáhneme v tomto ohledu rovně srovnatelné se světovou špičkou uměleckých VŠ. Opravdu velká pozornost je věnována komunikaci se zahraničím, a to jak v mobilitách, tak zejména ve zvaní předních světových odborníků do výuky a na realizaci workshopů a vystoupení – to vše v míře vysoce nadstandardní. JAMU má řadu excellentních studijních programů a postupně se daří i personální obměna při zachování vysoké úrovně pedagogů.

Brněnská akademie nese od svého založení 12. září 1947 Janáčkovu jméno. Jak vidíte toto patrocínium v roce 2017? Co může tento výjimečný muž

Leoš Janáček s dekorem, jak jej viděli studenti DIFA JAMU.

škole k jejím sedmdesátinám přinést a co přináší?

Janáčkův věhlas ve světě v posledních dvaceti letech neustále roste. Jeho opery se realizují ve všech významných světových operních domech a patří ke kmenovému repertoáru. Maestro nám i téměř devadesát let po své smrti rozhodně ostudu nedělá a je jen na nás, abychom jej v tomto směru dokázali následovat. Stále se lze inspirovat jeho vztahem k umění a hudbě, jeho zaníceností a až urputností při prosazování nejen svých tvůrčích myšlenek, ale i svých pedagogických záměrů a představ o charakteru uměleckého školství i při organizování uměleckého života, ale i velkou pokorou a schopností být ve svých uměleckých představách a nápadech mnoho „koňských délek“ před vývojem hudby ve 20. století. Rozhodně je čím se inspirovat...

JAMU jako nová umělecká škola nejdříve sídlila toliko v budově někdejšího německého gymnázia na Komenského

Co byste přáli JAMU do dalších sedmdesát let její existence?

Ivo Medek
rektor JAMU
Spoustu nápadů a elán je prosazovat, protože často i ty nejlepší potřebují správné vysvětlení a tu „janáčkovskou“ zarputilost.

Lenka Valová
kvestorka JAMU
Minimálně tolik úspěšných absolventů, talentovaných studentů a fundovaných pedagogů a zaměstnanců jako dosud. Navíc konečně uznání rovnoprávného postavení umění a vědy ve vysokoškolském prostoru (a společnosti vůbec), které by s sebou přineslo podstatně větší možnost ocenění práce všech a vy-

tváření odpovídajících prostorových a materiálních podmínek pro výuku a uměleckou či vědeckou tvorbu.

Václav Cejpek
prorektor JAMU
Myslím, že instituci lze přát do dalších let jen dobré lidi, protože jen jimi a přes ně bude i dotyčná instituce dobrá, živá, zajímavá.

Takže JAMU přeji především skvělé pedagogy všech oborů, mistry s velkým „M“, a talentované studenty, kteří si zvolí JAMU za místo, kde touží svůj talent rozvíjet a zušlechťovat. Na celých sedmdesát let (tj. do roku 2087!) přeji naší akademii také osvícené vedení, které ví, co je potřeba a dokáže to získat či zařadit. A poslední přání je, aby politici v koncepci vysokého školství a jeho financování nezapomínali, že umělecké školy jsou

náměstí, v roce 1965 ji dostala do užívání celou. Dnes škola sídlí hned v šesti objektech. Co vy sám považujete za největší rozvojový projekt školy v jejich dějinách?

Všechny etapy byly ve své době zásadní a umožnily se dále posunout. Z poslední doby je pro mne klíčové Divadlo na Orlí, protože umožnilo získat platformu pro společné působení obou fakult na špičkové profesionální úrovni.

A v čem nebo kde vidíte možnosti dalšího růstu a rozvoje akademie?

Je potřeba dořešit některé již drobnější dislokační záležitosti v Astorce i na Bayerově ulici. Jako klíčovou ale vidím průběžnou, plynulou obměnu kvalitního pedagogického zabezpečení a další rozvoj internacionalizace uvnitř akademie. Mám na mysli zejména studijní programy vyučované v angličtině – jelikož jsem optimista, že je získáme – jde také o úspěšné řešení evropských projektů v příštích pěti letech. Je rovněž nezbytné vychovávat a podporovat ty akademické pracovníky, kteří jsou schopni a ochotni pracovat v managementech fakult i celé školy, neboť v umělecké komunitě takové osobnosti není věru lehké najít...

V čem dnes vidíte největší problém, s nímž se musí obecně vysoké umělecké školství potýkat?

Kromě výše zmíněného to je nepochybně potřeba neustále zdůrazňovat specifickou postavení uměleckých VŠ v kontextu českého vysokého školství, z čehož vyplývá řada důsledků včetně jejich financování uvnitř kapitoly vysokých škol. Ale je to vidět i v tom, že na rozdíl od vědy a výzkumu, kde výzkumné organizace jsou podporovány a za svůj výkon odměňovány přímo z rozpočtu státu, financování umění je stále odkázáno na hubený měšec grantových systémů ministerstva kultury.

V jaké kondici sedmdesátiletá JAMU je? Co jí v tomto pokročilém věku třeba chybí?

Věřím, že v dobré – a co by jí chybět nemělo, je víze pro další léta.

nezbytnou součástí celého systému vzdělávání, neboť bez umění a kultury společnost blbne a planí, navzdory všemu blahobytu a ekonomickému růstu.

Richard Fajnor
prorektor JAMU
Janáčkově akademii múzických umění v Brně do dalších 70 let přeji velkorysý a osvětený vedení směřující obě fakulty do

evropského vzdělávacího prostoru, špičkové pedagogy z řad umělců aktivních i na mezinárodní scéně a v zastoupení všech generací, talentované studenty a hlavně stálou přízeň múz.

Josef Kovalčuk
prorektor JAMU
JAMU přeju do dalších let hodně talentovaných studentů a pedagogů.

70 LET JAMU

JANÁČKOVA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V BRNĚ

Kalendář akcí k oslavám

24. března, Divadlo na Orlí

Společné slavnostní zasedání uměleckých rad a akademických senátů JAMU i fakult a Správní rady JAMU za účasti čestných hostů a čestných doktorů JAMU. Vystoupí Igor Ardašev, František Derfler a Jan Jiraský.

Zahájení výstav o historii JAMU a jejích absolventech

28. března –1. dubna

Mezinárodní festival divadelních škol

Setkání /Encounter dedikovaný 70. výročí JAMU

19. dubna, aula Hudební fakulty JAMU

Slavnostní koncert k 70. výročí založení školy (Český rozhlas přenáší koncert na stanici Vltava)

3. května, Divadlo na Orlí

Mysteriózní zážitky prvního absolventa JAMU (improvizované představení Arnošta Goldflama)

12. května, Divadlo na Orlí

Udělení titulu

Doctor Honoris Causa Eugenio Barbovi

11.–13. květen,

Centrum experimentálního divadla

„The Chronic Life“, Odin Teatret – představení divadelního souboru Eugenia Barby 11. 5. bude věnováno studentům JAMU. Ve dnech 10.–13. 5. se rovněž uskuteční workshop herců Odin Teatret se studenty JAMU.

31. května, Městské divadlo Brno

Koncert studentů a absolventů muzikálových ateliérů na hudební scéně MdB

2. června, hrad Špilberk

Noční hradní slavnosti – vystoupení studentů Katedry jazzové interpretace a muzikálového oboru

4. července, Besední dům

Zahajovací koncert Mezinárodních interpretačních kurzů (MIK) 2017. Vystoupí pedagogové kurzů, program bude věnovaný historii 50. ročníku kurzů a 70. výročí akademie.

Dále bude v průběhu MIK uskutečněno propagační vystoupení kontrabasového ansámblu. Akce bude probíhat v odpoledních hodinách u fontány před budovou HF.

12. září – připomínka založení JAMU

Křest knihy „70 let JAMU“ o historii a absolventech JAMU

14.–21. září

Mezinárodní interpretační soutěž Leoše Janáčka (v oborech klavír a varhany)

2. října

Slavnostní zahájení nové akademického roku spojené s uměleckým programem

6. října

Leošovy stopy – společný projekt pouličního divadla studentů a pedagogů DIFA a HF

7. října

Setkání absolventů divadelních oborů za celých 70 let

říjen

Beseda s předními absolventy divadelních oborů, moderátorem večera bude Filip Teller

říjen–listopad

Udělení titulu Doctor Honoris Causa za HF (konkrétní osobnost je zatím v jednání)

24.–25. listopadu, DIFA

Mezinárodní doktorská konference divadelních škol

17. prosince, Besední dům

Slavnostní galakonzert v Besedním domě, připravovaný Hudební fakultou ve spolupráci s Divadelní fakultou Janáčkův akademický orchestr
Přesný čas a místo konkrétní akce mohou být ještě upřesněny.

V průběhu roku 2017 se konají i další doprovodné akce jako koncerty a divadelní představení brněnských souborů, dedikované 70. výročí JAMU. Přípravovány jsou také rozhlasové a televizní pořady věnované JAMU a jejímu výročí, stejně tak i další aktivity v novinách a časopisech.

Jindřich Petrás
děkan HF JAMU
JAMU přeji do dalších let i nadále skvělé pedagogy a studenty, kteří spolu tvoří hlavní sou-

Petr Francán
děkan DIFA JAMU
Přeji naší akademii, aby její absolventi měli v následujících desetiletích zcela nepochybně

část naší krásné vysoké umělecké školy, a absolventy na špičkové interpretační úrovni, již budou doma i v zahraničí šířit slávu nejen JAMU, ale i celé české kultury.

telný podíl na kulturní úrovni českých, ale i evropských zemí...

Vzpomínání první studentky a emeritní rektorky

Alena Veselá

V roce 1947 jsem byla přijata do prvního ročníku varhanního oboru na nově založené Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Ještě o rok dříve byla v Praze založena Akademie múzických umění, v Brně byla otevřena její pobočka, na kterou bylo přijato několik absolventů konzervatoře. Samostatná Janáčkova akademie múzických umění v Brně byla tedy založena v roce 1947. V tomtéž roce jsem také byla přijata do prvního ročníku, opět do třídy profesora Františka Michálka, u kterého jsem předtím studovala na brněnské konzervatoři. Mám z té doby ještě zajímavý dokument s názvem „Výkaz studií řádného posluchače“. Byl vytištěn původně v Praze pod hlavičkou: Akademie musických umění v Praze. Jako děkan je tam podepsán Jan Kunc. Ten je pak podepsán také na konci zimního semestru 1947/48. V závěru letního semestru je již podpis Ludvíka Kundery, který po komunistickém únorovém puči vystřídal Jana Kunce. Ona výměna údajně proběhla podle několika svědků velmi dramaticky za policejní účasti.

Ludvík Kundera byl pak jmenován prvním rektorem Janáčkovy akademie. Kromě předmětů, které jsem měla u profesora Michálka, stále vzpomínám na přednášky vynikajícího historika a mezinárodně renomovaného lexikografa Graciana Černušáka, které byly nejen odborně vysoce fundované, ale často vtipně okořeněné. Dalšími významnými

osobnostmi pedagogického sboru byli skladatel Jaroslav Kvapil (rozbory skladeb, duchovní hudba), Vilém Petrželka (Janáčkovo sčasování), Josef Černocký (stavba a dispozice varhan). Největší autoritou byl pro mě profesor Michálek. Byl obdivuhodnou uměleckou osobností, bylo mým štěstím, že jsem mohla po celou dobu u něho studovat. Jeho všestranné hudební nadání jej přivedlo ke studiu tří oborů. Po absolvování varhan na pražské konzervatoři vystudoval na její Mistrovské škole (která byla svým významem předchůdkyní pozdějších hudebních akademií) kompozici u Vítězslava Nováka, hru na klavír u Adolfa Mikeše a hru na varhany u Josefa Kličky. V jeho hře se pojal cit pro nejjemnější výrazové odstíny s velkolepou výstavbou skladeb. Měl mimořádný smysl pro artikulaci a přirozenou agogiku a prokázal, že varhany dovedou být citlivým hudebním nástrojem, hraje-li na ně opravdový umělec, ne pouze komplikovaným strojem.

V době mých prvních studijních let na JAMU tam byl jen malý počet studentů. Všichni jsme se znali, navštěvovali jsme koncerty i divadelní představení svých kolegů a různě se družili. Já jsem také ze zájmu navštěvovala pohybovou výuku herců, kterou učily Jiřina Ryšánková a Marie Mrázková. Mými spolužáky tam byli Vladimír Menšík, Lubomír Kostelka, Luboš Vidlák a další. Slavné bylo představení Shakespearova Večera třikrálového

v divadelním studiu Marta v interpretaci těchto protagonistů. Ti se při tom doslova vyřádili, na ten večer si stále vzpomínám. Při představení hry Paní mincmistrová do Ladislava Stroupežnického se Zdeněk Braunschläger vsadil, že vypije na ex celý korbel vína a nezabreptá se. A sázku vyhrál. Velmi nadaným studentem byl Luboš Vidlák, který bohužel záhy zemřel. Hrála jsem mu v třebečské bazilice při svatbě na varhany a po obřadu následovala bujará oslava v domě u Braunschlägerů na třebečském náměstí. Další můj spolužák, student divadelní režie Alois Hajda, byl velmi spřátelen se studentem kompozice Milošem Ištvanem. Toto přátelství pokračovalo při pozdější pozoruhodné umělecké spolupráci.

Ve varhanní třídě jsme byli zpočátku pouze tři: Vladimír Hawlik, Josef Pukl a já. Později k nám přibyli Karel Pokora, Vratislav Bělský a Antonín Cenek. Veřejné koncerty jsme mívali v sále Stodoune. Na rozdíl od dnešní doby se i na naše koncerty objevovaly kritiky v několika denících. Psaly je významné osobnosti jako Gracian Černušák, Josef Veselka, Antonín Balatka, Vladimír Ambros a další. Dnes se

Jurij Likin
proděkan HF JAMU

Přeji naší Akademii, aby se z ní za dalších 70 let stala moderní světoznámá škola ctící tradice a otevřená světu, s několika tisíci studenty a progresivním vedením. Aby i nadále na škole panovala atmosféra tvořivosti, porozumění a pohody, aby uchazeči o studium přesně věděli, proč sem přišli a aby se absolventi hrdě hlásili ke své Almamater a s láskou a vděčností na ni vzpomínali.

Zbyněk Srba
emeritní děkan
DIFA JAMU

Při svých sedmdesátých narozeninách je JAMU jistě důstojná a respektovaná dáma s dobrým jménem i s docela pestrým a dobrodružným životopisem, v němž lze mimo jiné nalézt drama, humor i absurditu. V každém případě do svých sedmdesátin dokázala vyslat do světa celou dlouhou řadu svých talentovaných a úspěšných ratolestí, na které může být jako „alma ma-

ter“ právem pyšná. Do dalších let jí přeji, aby byla stále mladistvá, měla bystrost a cit vůči veškerému každodennímu dění okolo sebe. A při vši maximální náročnosti aby vždy měla a zachovávala velkorysost a vstřícnost k individualitě svých učitelů i studentů a také k rozmanitosti různých přístupů a pohledů na „kumšt“.

Petr Oslzly
profesor DIFA JAMU

Janáčkově akademii do další sedmdesátky přeji, aby byla školou živou v tom nejširším a možná i paradoxem zavánějším slova smyslu. Aby byla vědomostně náročným učilištěm univerzitního typu a zároveň i odvážnou uměleckou laboratoří. Aby byla ústavem navazujícím na nejlepší tradice českého hudebního i divadelního umění a zároveň byla prostředím, v němž se rodí ty

nedočkáme v denním tisku referátu ani na koncerty filharmonie.

Vzhledem k tomu, že po skončení války byly opět otevřeny vysoké školy, zapsala jsem se rovněž na obor Hudební věda na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. Několik mých spolužáků tam také zároveň se studiem na JAMU studovalo. Při tomto oboru vznikl soubor Collegium musicum brunense, jehož jsem se stala členkou. V rámci koncertů tohoto sdružení účinkovali také členové Janáčkovy kvarteta ještě pod názvem Kvarteto JAMU. Věnovali jsme se především interpretaci historické hudby. Provedli jsme řadu novodobých premiér barokních a klasičtých skladeb, řada z nich byla uložena v kroměřížském zámekovém archivu. Koncerty jsme mívali na nádvoří Moravského muzea, v aule Filozofické fakulty, v kroměřížském zámku aj. Hrávala jsem na varhanní positiv, cembalo, někdy i klavichord. Průvodní slova mívala PhDr. Theodora Straková, někdy také Gracian Černušák. Vznikla tak spolupráce Hudební fakulty JAMU s Filozofickou fakultou Masarykovy univerzity.

Po válce byla většina mládeže levicově orientována, řada spolužáků vstoupila do KSČ a Svazu mládeže. Já jsem byla také přesvědčována, abych se zapojila, našťáště jsem si to včas rozmyslela. Nepovažuji to ani za svou zásluhu, měla jsem však varující příklad z rodiny. Má starší sestřenice se ještě před válkou vdala za sovětského kulturního ataše Arozeva v Praze. Ten se po návratu do Moskvy stal i s manželkou obětí Stalinových čistek.

Po tzv. Vítězném únoru 1948 se podstatně změnila atmosféra ve škole. Řada pedagogů vstoupila do KSČ, ti, kteří nepodporovali nastoupený totalitní režim, byli vyloučeni diskriminováni. Jedním z nich byl také můj profesor Michálek. Přestože se řadil mezi zakládající osobnosti Janáčkovy akademie, působil celou dobu jako externí učitel. Až po své smrti v roce 1951 byl jmenován docentem. Podobný

osud postihl Graciana Černušáka a vynikajícího klavírního pedagoga Františka Schäfera. Přesto se Michálekovi v roce 1950 podařilo na tu dobu doslova husarský kousek. V tom roce uplynulo 200 let od smrti Johanna Sebastiana Bacha a Michálek po složitých jednáních prosadil, že JAMU uspořádala cyklus dvanácti koncertů z Bachova díla, na kterých zazněla většina jeho varhanních skladeb, skladby orchestrální, suity pro sólové housle, violoncello a flétnu i Umění fugy. Pro nás, kteří jsme byli studenty varhanního oboru, to byl velmi náročný úkol, o to obtížnější, že nás bylo na takové množství skladeb pouze pět: Vratislav Bělský, Antonín Cenek, Karel Pokora, Josef Pukl a já. Do celkového projektu se zapojil také profesor Michálek s Jiřím Reinbergerem, oba provedli na zahajovacím koncertě cyklus tzv. Dogmatických chorálů.

Dnes už by málokdo pochopil, proč pro prosazení bachovského cyklu bylo třeba mít odvahu. Ovšem padesátá léta byla těžce poznamenána násilím, které bylo na kulturu páčáno podle sovětského vzoru. Prosazoval se tzv. socialistický realismus, který zavedl v SSSR ministr kultury Ždanov. K dokreslení situace uvedu svůj osobní zážitek. Jednou, když jsem si o přestávce mezi přednáškami přehrávala Bachovu Passacaglii, přistoupil ke mně posluchač kompozice Gustav Křivinka a pronesl: „Můžete být rádi, že vás takovou formalistickou muziku necháme hrát.“

Po svém založení získala JAMU polovinu budovy nynější Hudební fakulty na Komenského náměstí. Ve druhé polovině byla základní škola. Tehdy tam nebylo ani ústřední topení, v koutě každé místnosti stála kamna na pevná paliva. Varhany tam nebyly, my jsme měli výuku v budově konzervatoře. Po letech přibývalo studentů a JAMU získalo již lépe vybavenou budovu. Školu začalo velmi úspěšně reprezentovat Janáčkovy kvarteto, vzniklo tam výborné klavírní trio Antonín Mora-

Z první studentky nově založené školy to Alena Veselá dotáhla až do taláru první polistopadové rektorky JAMU.

vec – Stanislav Apolín – Milan Máša. Velké naděje byly vkládány do pianisty Milana Valtera a houslisty Libora Hlaváčka. Interpretiční semináře měly hudební obory společně. Ovšem v té době nás nebyl velký počet.

V době mých studií všichni absolventi instrumentálních oborů měli závěrečné sólové recitály i koncerty s orchestrem. Já jsem měla oba koncerty na Stadionu, 15. ledna 1952 recitovala se skladbami J. S. Bacha, W. A. Mozarta, Maxe Regera, Vítězslava Nováka a Leoše Janáčka. 26. června se konal absolventský koncert, na kterém jsem hrála Koncert D dur od F. X. Brixiho, hrál Orchestr československého rozhlasu, řídil Břetislav Bakala. Oba koncerty jsem již hrála po smrti svého vzácného učitele, který 18. prosince náhle zemřel.

nejodvážnější umělecké výboje. Aby se do ní hlásili a byli přijímáni talentovaní studenti, které budou učit neméně talentovaní a umělci mnohem zkušenější pedagogové. Aby se otvírala všem novým proudům umění divadelního i hudebního, aniž by však zapomínala, na co navazují. Aby v ní povinnost zvládnout řemeslo nepotlačovala odvahu k experimentálnímu hledání. Na druhé straně aby se v ní ve jménu uměleckého hledání nezapomínalo na to, že než je nastoupíme, musíme umět, musíme

zvládnout řemeslo, bez něhož může i ten nejodvážnější experiment být jen kuriózním výkřikem, ne-li přímo prázdnou exhibicí. Přeji také současným i budoucím studentům a pedagogům naší Akademie, aby ve vzájemné spolupráci a soužití vytvářeli školu vnitřně i navenek demokratickou, jež ve veřejném prostoru vystupuje s uměleckou suverenitou a občanskou odvahou.

Ivo Krobot
profesor DIFA JAMU
... aby na ní stárnutí bylo co nejmíň vidět...

Blanka Chládková
proděkanka DIFA JAMU
Co přát múzické dámě k výročí? Aby důstojně a moudře chránila a rozvíjela talent a uživala si jen takovou společnost, která jí umožní vynikat.

David Strnad
proděkan DIFA JAMU
JAMU je v sedmdesátce již zralou dámou, ale i v tomto

jejím krásném věku jí přeji pružnost, humor, trochu rozvratnosti a hravosti. Aby ta moudrost, kterou již oplývá, byla stejně seriózní pro její dávné absolventy, jako sexy pro budoucí generace. Aby byla vážená, ale ne vážná, slušná, ale ne poslušná, zkrátka aby měla charisma a šmrnc.

Kdy vznikla JAMU jako právnická osoba?

Martin Prokeš, právník JAMU

Traduje se, že JAMU vznikla 12. 9. 1947. Brněnská akademie však de iure jako právnická osoba vznikla až o měsíc později, a to v pondělí 13. 10. 1947, jak vyplývá z níže uvedených pramenů.

V rozhodné době bylo možné zřízovat vysoké školy „jen na základě zvláštního zákona a v jeho mezích“, jak stanovoval § 1 zákona č. 28/1922 Sb., o zřizování a zařizování vysokých škol, (obdobné pravidlo dnes obsahuje § 5 odst. 1 ZVŠ). JAMU byla v souladu s uvedeným výměrem zřízena zákonem č. 168/1947 Sb., o zřízení vysoké školy Janáčkovy akademie musických umění v Brně (dále jen „zákon o JAMU“), který byl přijat (schválen Ústavodárným Národním shromážděním) dne 12. 9. 1947, platnosti nabyl dne 13. 10. 1947 vyhlášením ve Sbírce zákonů a účinnosti dle svého § 4 téhož dne.

Dle § 1 odst. 1 zákona o JAMU byla brněnská akademie zřízena „počátkem studijního roku 1947/1948“. Studijní rok byl v té době upraven § 64 vynešení č. 370/1850 ř.z. takto: „Rok studijní se dělí v pololetí zimní a letní. Ono počíná 1. října každého roku a trvá až exklusivně do čtvrtka před květnou nedělí dle kalendáře Řehořského. Tento počíná ve čtvrtek po svátcích velikonočních a trvá až do posledního července.“ Studijní rok tedy začínal 1. 10. a končil 31. 7. a po něm následovaly dva měsíce „velikých prázdnin“. Úmyslem zákonodárce tak patrně bylo, aby JAMU vznikla 1. 10. 1947.

Ze shora uvedeného jednoznačně plyne, že JAMU jako právnická osoba

nemohla v žádném případě vzniknout 12. 9. 1947, jak se někdy mylně uvádí, neboť zákon ji zřizující nebyl až do 13. 10. 1947 platný, natož účinný. Obdobnou „komplikací“ ohledně vzniku vysoké školy obsahuje i dekret prezidenta republiky č. 127/1945 Sb., o zřízení vysoké školy „Akademie musických umění v Praze“, která měla vzniknout počátkem studijního roku 1945/1946 (tj. 1. 10. 1945), ale jí zřizující dekret nabyl platnosti a účinnosti až 15. 11. 1945.

Ač by se mohlo zdát, že případ je vyřešen, opak je pravdou. Jako u každého zákona je třeba odlišovat přijetí, platnost a účinnost. Stejně jako současná i tehdejší právní úprava vyžadovala k platnosti zákona jeho publikaci (viz § 4 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 19/1945 Sb., o Sbírce zákonů a nařízení republiky Československé). I v té době platila obecná právní zásada lex retro non agit, tedy že zákony nepůsobí nazpět, jak výslovně normoval § 5 Obecného zákoníku občanského z r. 1811.

V případě zákona o JAMU zákonodárce stanovil den vzniku na 1. 10. 1947, tj. před nabytí platnosti a účinnosti zákona dne 13. 10. 1947. Dle judikatury: „Stanoví-li právo tvorce nabytí účinnosti právního předpisu dnem předcházejícím jeho publikaci, je takové ustanovení absolutně neaplikovatelné, a proto je třeba s takovým právním předpisem zacházet, jako by ustanovení o nabytí jeho účinnosti absentovalo. Nastane-li taková situace u právního předpisu, jenž se vyhláší ve Sbírce zákonů,

použije se proto § 3 odst. 3 věta první zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, podle kterého nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, pokud není stanovena účinnost pozdější.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ans 5/2007 z 28. 11. 2008).

Pokud bychom vyšli z uvedeného judikátu, bylo by třeba na zákon o JAMU hledět, jako by ustanovení o nabytí jeho účinnosti absentovalo, a aplikovat § 5 odst. 1 shora zmíněného dekretu o Sbírce zákonů a nařízení: „(1) Pokud v právních předpisech samých ani jinde není nic jiného stanoveno, nastává jejich účinnost patnáctého dne po uplynutí dne jejich vyhlášení (§ 3, odst. 1).“ Jelikož zákon o JAMU vyšel ve Sbírce dne 13. 10. 1947, po napočítání 15 dnů dostáváme krásné datum: státní svátek, úterý 28. 10. 1947. Nejde o lhůtu, ale dobu, jejíž konec se neposouvá na nejbližší následující pracovní den.

Jakkoli by to bylo krásné datum vzniku JAMU jako právnické osoby, není hledaným dnem 28. 10. 1947. Zákon o JAMU nabyl dle svého § 4 účinnosti vyhlášením ve Sbírce zákonů, nejde tedy o situaci, kdy právo tvorce stanovil účinnost zákona na den předcházející jeho publikaci (platnosti). Protože zákony nepůsobí zpětně, nevznikla JAMU dnem 1. 10. 1947, jak zamýšlel zákonodárce, ale až dnem účinnosti zákona: JAMU jako právnická osoba tedy vznikla v pondělí dne 13. 10. 1947.

Miroslav Plešák
profesor DIFA JAMU
Naše alma mater má být na co pyšná, ale přál bych si, aby nikdy nepropadla fa-

lešnému sebeuspokojení. Proto jí i jejím studentům do vínku věnuji tuto divadelní historku: Režisér Miloš Hynš při jednom ze svých pověstných interních hodnocení pravil k mladému umělci: „Pane XY, vy jste neobyčejně talentovaný herec.“ Ten se pyšně rozhlédl a nadzvedl na židli. „Ale musíte

si dávat pozor,“ pokračoval režisér, „aby vaše sebevědomí nepředběhlo váš talent.“ XY nenápadně usedl a zamyslel se.

Marek Hlavica
proděkan
DIFA JAMU

Já bych tedy JAMU popřál: Aby byla liškou Bystrouškou českého i světového vysokého uměleckého školství a aby se nestala mrtvým domem či věcí Makropulos.

Dan Dlouhý
vedoucí Katedry
kompozice,
dirigování a operní
režie HF JAMU

JAMU přeji (nejen) do dalších 70 let hlavně to, aby byla stejně progresivní, jako byl ve své době skladatel, jehož jméno nese.

Hana Halberstadt
vedoucí Ateliéru
tanečního
a pohybového
divadla a výchovy

Hlavně svobodu a hodně talentu i talentů.

Barbara Maria Willi
profesorka HF JAMU

Přeji akademii, aby se vždy projevovala jako neúnavně kreativní – a aby toho mohla dosáhnout, tak jí k tomu přeji politickou a společenskou podporu.

Ročník 1947.

905

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 82.

Vydána dne 13. října 1947.

Cena Kčs 1.—

OBSAH:

(168.—170.) 168. Zákon o zřízení vysoké školy Janáčkovy akademie musických umění v Brně. — 169. Nařízení, jímž se mění § 219 prováděcího nařízení k celnímu zákonu. — 170. Nařízení o organizaci a řízení zahraničního obchodu k zabezpečení plnění úkolů stanovených dvouletým hospodářským plánem.

168.

Zákon

ze dne 12. září 1947

o zřízení vysoké školy Janáčkovy akademie musických umění v Brně.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Počátkem studijního roku 1947/48 zřizuje se v Brně vysoká škola Janáčková akademie musických umění.

(2) Tato vysoká škola má odbory hudební a dramatické.

(3) Dobu otevření dramatického odboru stanoví ministr školství a osvěty.

§ 2.

Organizační statut vydá ministr školství a osvěty.

§ 3.

V zákoně ze dne 22. března 1920, č. 183 Sb., kterým se zřizuje státní hudební a dramatická konservatoř v Brně, zrušuje se ustanovení § 3.

§ 4.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr školství a osvěty v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Stránský v. r.

169.

Vládní nařízení

ze dne 7. října 1947.

jímž se mění § 219 prováděcího nařízení k celnímu zákonu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle celního zákona ze dne 14. července 1927, č. 114 Sb., a podle zákona ze dne 19. února 1946, č. 30 Sb., o nové úpravě československého práva v oboru nepřímých daní a státních finančních monopolů:

§ 1.

(1) Ustanovení § 219, odst. 3, písm. b) vládního nařízení ze dne 13. prosince 1927, č. 168 Sb., jímž se provádí celní zákon, ve znění vládních nařízení ze dne 30. dubna 1946, č. 104 Sb., ze dne 6. prosince 1946, č. 231 Sb., a ze dne 15. dubna 1947, č. 61 Sb., se mění a zní takto:

„b) ze zboží vyrobeného z lihu nebo s přísadou lihu náhradní dávkou částkou 250.— Kčs za hektolitrový stupeň použitého alkoholu.“

(2) Seznam B uvedený v § 219, odst. 4 téhož nařízení se mění takto:

103

Z parlamentarií Ústavodárného Národního shromáždění k zákonu o JAMU stojí za zmínku tři okolnosti:

1. poslanec Skaunic uvedl: „Po první světové válce bylo jen spravedlivé, že se Brno stalo sídlem druhé československé konservatoře, o níž jistě platilo, co Masaryk řekl o universitě: ‚Mít jen jednu, znamená mít jí jen půl; aby jedna universita žila vědecky plně, musí mít svůj protějšek v druhé a třetí universitě – teprve vzájemná soutěž znamená plnost vědeckého života.‘ Bylo proto zajisté nespravedlivé k Moravě a Brnu, ale také nesprávné, ba škodlivé s hlediska celonárodního, jestliže brněnská konservatoř byla zbavena mistrovských tříd.“

2. vládní znění návrhu zákona o JAMU (tisk 789) hovořilo původně o zřízení „odbočky hudebního odboru musické akademie“, až pozměňovací návrh kulturního výboru (tisk 795) navrhl zřízení samostatné vysoké školy a doplnil, že má odbory hudební a dramatické.

3. pozměňovací návrh kulturního výboru obsahoval název „Akademie musických umění v Brně“, až poslankyně Pažoutová navrhla: „V uznání velkého životního díla mistra Leoše Janáčka, největšího hudebního skladatele moravského, v uznání zásluh o hudební výchovu Moravy a záchranu národní písně moravské prosím váženou sněmovnu o schválení návrhu, aby Akademie musických umění v Brně se jmenovala Janáčková. Mistr Janáček si této pocty plně zaslouží a Akademie musických umění, nesoucí jeho jméno, jistě splní svoje ušlechtilé poslání.“

Původně se JAMU nečlenila na fakulty, měla jen obor hudební a dramatický. K rozdělení JAMU „na fakultu hudební a na fakultu divadelní“ došlo vládním nařízením s účinností k 24. 10. 1951, ale jen na krátko: dne 1. 9. 1959 byly obě fakulty dalším vládním nařízením zrušeny a stanoveno, že JAMU se na fakulty nedělí. Po neúspěšném pokusu obnovit fakulty JAMU vládním nařízením z dubna 1990 došlo k obnovení „Fakulty hudební“ a „Fakulty divadelní“ až účinností prvního porevolučního zákona o vysokých školách, dne 1. 7. 1990.

Jan Gogola

profesor DIFA JAMU

Rodiče a pedagogové mají hodně společného. Kromě jiného přání, aby to jejich potomci či žáci a studenti někam dotáhli. Na mnohých školách jsou vystaveny seznamy absolventů, často i s fotografiemi, kterými se ony vzdělávací ústavy pyšní. JAMU takovou síň slávy nemá. Důvodem není ani opomenutí, ani nedostatek materiálu, ani velká až falešná skromnost,

dokonce ani nedostatek financí.

Divadelní fakulta JAMU na to nemá prostor! Pokud by se totiž měly vystavit byt jen malé „občankové“ fotky úspěšných absolventů, zabralo by to minimálně celé patro. A místa se již tradičně nedostává, že ano. Kdo ovšem chce spatřit jejich portréty, nechtě vyrazí do téměř všech divadel v naší vlasti. Od divadel Národních až po ona tzv. oblastní. Já zůstanu ve svém rodném kraji a zmíním divadla ve Zlíně a v Uh. Hradišti. Obou těchto uměleckých stánků

se doslova zmocnili jamáci, a to způsobem úžasným. Učinili je srovnatelnými se všemi scénami v Čechách a na Moravě a ve Slezsku s tím, že na nich pravidelně dochází k výrazným uměleckým přesahům v kontextu celého českého divadla. A ono přání? Kéž bychom byli stále kontinuální. S velkým poděkováním našim předchůdcům a s přáním všeho dobrého našim nástupcům.

Zoja Mikotová,

profesorka

DIFA JAMU

Co bych přála???

Aby se nevytratil hluboký úžas a údiv

... a také stálé hledání...

Vilém Spilka

vedoucí Katedry

Jazzové interpretace

JAMU přejí otevřenost, odvahu k novým řešením

a co nejméně administrativy.

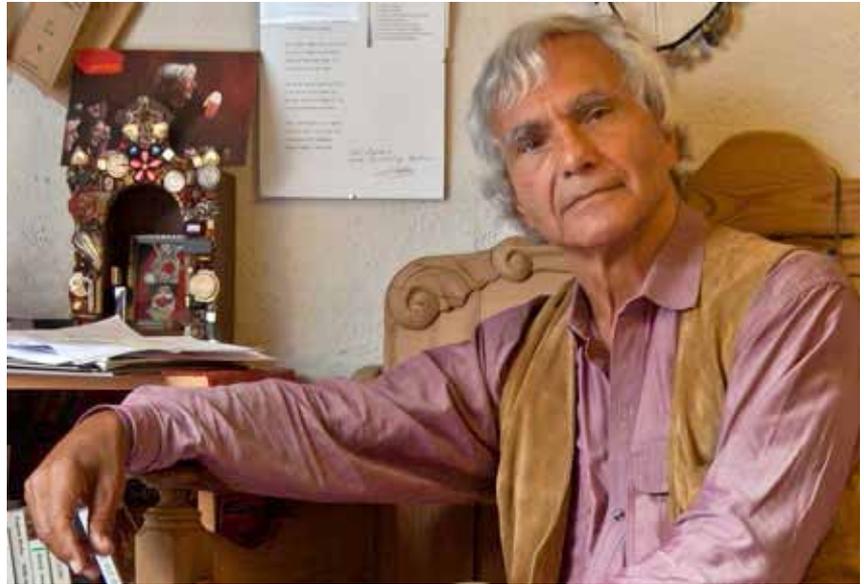
Čestný doktorát JAMU Eugenio Barbovi

Josef Kovalčuk

Eugenio Barba je celosvětově známý a oceňovaný divadelní režisér, tvůrce nových hereckých technik, herecký pedagog a zakladatel Mezinárodní školy divadelní antropologie. Rodem Ital, studoval v Norsku a v letech 1960–64 byl stážistou v Divadle–laboratoři J. Grotowského. Stal se Grotowského žákem a následovníkem. V roce 1964 založil ODIN TEATRET (od roku 1966 v Dánsku), kde rozvíjel nové postupy systematického tréninku herců, ve kterých zúročil zkušenosti z práce Grotowského i z výzkumů asijského divadla. Zabývá se také postavením herce a divadla ve společnosti a v kulturních dějinách – díky tomu se stal jedním ze zakladatelů oboru divadelní antropologie.

Mezi jeho inscenace, kterými se zapsal do dějin světového divadla, patří například *Kaspariana* (1967), *Dům mého otce* (1972), *Brechtovy fragmenty* (1980), *Svatba s Bohem* (1984), *Oidipův příběh* (1984), *Oxyrhincus Evangelium* (1985) a mnoho dalších.

Jeho zásadním odborným dílem je *Slovník divadelní antropologie*. O skrytém umění herců, který se dočkal vydání v mnoha světových jazycích, v roce 2000 vyšel i česky. K dalším důležitým

Eugenio Barba obdrží čestný doktorát JAMU.

knihám patří např. *On Dramaturgy and Directing* nebo *The Moon Rises from the Ganges* (*Asian Acting Techniques*).

Stal se čestným doktorem několika světových univerzit, např. v Bologni, Edinburku, Hongkongu, Varšavě, Šanghaji, Buenos Aires.

Čestný doktorát mu udělí rovněž brněnská JAMU. Jeho slavnostní uděle-

ní proběhne 12. 5. 2017 v 11:00 v Divadle na Orlí a stane se součástí oslav 70. výročí založení JAMU. Při této příležitosti soubor Odin Teatret poprvé vystoupí v České republice a uvede v Brně jednu z Barbových nejnovějších souborových inscenací *The Chronic Life*, v níž syntetizuje své dosavadní tvůrčí směřování.

Ondřej Vodička
tajemník DIFA JAMU
Milé JAMU do dalších let přejí především spokojené lidi

(pedagogy – výrazné osobnosti ve svých oborech, studenty – inspirující a podnětné jedince, kteří baží po poznávání světa skrze umění, a v neposlední řadě vstřícnou administrativu – tedy ty, kteří shledávají smysl ve své odborné práci pro výjimečnou oblast „vysokého uměleckého školství“), finanční jistotu (nejen pro možný předpoklad dalšího budoucího rozvoje), ale i otevřené a demokratické celospolečenské prostředí. A všem těm, kteří dělají z instituce JAMU „naši školu“,

pak pevně zdraví a dostatek energie pro vytváření tvůrčího prostředí.

Vladimír Burian
Ateliér světelného designu DIFA JAMU
JAMU bych přál, aby dokázala zaujmout i ty diváky, jejichž

první samostatná zkušenost se týká nálezu dálkového ovladače TV. Jinými slovy, aby dokázala přinášet aktuální impulsy divákům v budoucnosti blízké, tušené, i té vzdálené až nedohlednutelné. Dále bych JAMU přál, aby vždy dokázala reagovat na aktuální trendy a začleňovat je do výuky. Přejí spoustu radosti z kreativní-

ho procesu vzniku představení všem zúčastněným – pedagogům i žákům.

Pavla Beranová
Ateliér světelného designu DIFA JAMU
Přála bych JAMU, aby byla stále stejně

inspirativní. Aby si zachovala svoji tradici a prestiž, ale nebála se změny a nových výzev. Aby se stále více otevírala zahraničním studentům a svým studentům naopak otevírala svět. A samozřejmě, aby její absolventi byli úspěšní ve svých oborech a na JAMU rádi vzpomínali.

Martin Opršál
profesor HF JAMU
Aby v lidech zůstal hlad po umění.

Jindra Bártová
profesorka HF JAMU
Přejí JAMU, aby po uměleckých výkonech jejich studentů i absolventů – řeče-

no s Janáčkovým Revírníkem v závěru Lišky Bystroušky – lidé chodili s hlavami sklopenými a chápali, že šlo vůkol nich nadpozemské blaho.

Inaugurační projev děkana DIFA JAMU Petra Francána

Vaše Magnificence, pane rektore,
Maiestas, pane prorektore,
pro mne stále ještě spectabilis pane děkane,
honorabiles, senátorky a senátoři,
vážené členky a členové akademické obce,
budu zcela upřímný!

Zdá se mi, že vše, co jsem byl schopen slíbit, již jsem slíbil.
Některé noci se mi to opravdu zdá...

Rozdíl mezi reálně žitým děkanstvím a dobou před děkanstvím spočívá především v tíze. V tíze, která z nekonečnosti vesmíru padne na nové děkany, a oni si náhle uvědomí, že každé slovo má obrovský význam, je-li vyslovováno až po volbách. Je to proces poznání a dost možná je nesdílitelný. Je jistě dobře, že i já jsem tímto veden k hlubšímu pocitu odpovědnosti. Nicméně ona tíha může být také až příliš svazující a bránící děkanovi vlastně učinit a rozhodnout leckdy doslova cokoliv.

A v konečném důsledku ta tíha může vést také k slovům deroucím se přes rty, o těžkém a nestabilním období, které nás všechny čeká. Vždyť i onu „novelu vysokoškolského zákona“ jsem již četl a vím, že těžké to bude...

Přes onu latentní tíhu se však dnes jaksi bát nedokážu a ani Vás zde přítomné „temnou tíhou tížit“ nehodlám.

Nemohu si pomoci, ale mé pocity jsou zcela opačné: Já se ... těším! Těším se, a promiňte mi ten přírůstek, asi tak, jak se malé děti těšívaly.

Bezelstně a naivně totiž věřím, že dosud držíme všechny trumfy v rukou. Oním „my“ míním studenty ... pedagogy ... lidstvo...

Věřím, že je jen na nás, zda a kdy přestaneme klopýtat za věčně nesplněnými úkoly...

Věřím, že nový svěží vítr vane stále, již odkudsi od samého stvoření světa...

Věřím, že skutečně každodenně můžeme naplno prožívat přítomnost tvorby a uskutečňovat tím naše poslání studentů i pedagogů umělecké vysoké školy...

Věřím, že je skutečně na nás všech, jak smysluplné a vnitřně bohaté budou následující roky Divadelní fakulty...

A vím, že já vlastně venkoncem nemohu udělat nic více, než se jen usilovat být vám důstojným soupeřem a děkanem.

I proto se tolik těším...

Musím se ale vrátit k přítomnosti, ke všemu, co se právě nyní děje v této místnosti.

Rád bych poděkoval z tohoto místa odstupujícímu děkanovi doc. Srbovi a jeho spolupracovníkům. Je podstatné si uvědomit, že jako děkan provedl naši fakultu léty finanční krize, jež počala právě v roce jeho nástupu, tedy v roce 2008. Dá se říci, že létům jeho vedení byl osudem odepřen ekonomický růst, a přesto jsme to na fakultě nijak zásadně nepocítili.

Petr Francán už jako nový děkan Divadelní fakulty JAMU čte svůj inaugurační projev, jehož znění přetiskujeme.

Nemenší poděkování však doc. Srbovi patří i za to, co jsem sám jako vedoucí ateliéru mohl na vlastní kůži ocenit a prožít: Jak na poslední schůzi pedagogů doc. Srba řekl, jednou z jeho priorit uplynulých let bylo „umožnit všem ateliérům svobodně se rozvíjet a tvořit“. A skutečně tomu tak bylo, ateliéry rostly a rozvíjely se podle umělecké velikosti a pedagogických sil svých vedoucích. Díky za tu svobodu, pane docente, a děkuji Vám tímto za vše!

Nastal nový akademický rok. Přes výměnu děkana a částečně i proděkanů je Divadelní fakulta stále tou stejnou institucí, jakou byla dosud. Je místem tvůrčího zájmu. Zde si dovoluji malý citát ze své koncepce. Fakulta je: „Místo, kde omyly jsou možné. Místo, kde omyly jsou nezbytné, aby je studenti mohli s naší pomocí překonávat. Aby pochopili základní principy svých oborů a mohli konečně nahlížet sami sebe. Místo, kde je nezbytná koncentrace soustředění a maximální nasazení. Nikde jinde již nebudou mít tolik času určeného jen pro vlastní růst. Nikde jinde již nebudou moci beztrestně chybovat. Fakulta by měla být pro pedagogy i studenty místem bezpečí a důvěry.“

Aby tomu tak bylo, je zapotřebí vzájemné důvěry a spolupráce všech dotčených. Proto si zde dovoluji zopakovat svůj apel na účast akademické obce v senátních volbách, které jsou dnešním dnem vyhlášeny. Prosím vybírejte pečlivě své kandidáty a budete-li do senátu sami nominováni, alespoň svoji kandidaturu zvažte. Chci, abychom si všichni byli vědomi, že členství v naší akademické obci něco znamená a že je ctí, kandidovat za ni do senátu. Senátor, který má o fakultu zájem, může změnit a dosáhnout mnohé. A mým zájmem, jak jsem již řekl, je nové příležitosti přinášet a otevírat, to především. Taková nabídka se přeci neodmítá...

A protože jsem si stále vědom, jak moc já sám se těším, dovoluji si závěrem navrhnout i této mně tolik milé akademické obci upřímně a zcela bez výhrůžky:

Těšte se!!!

Martin Adámek: Z HF JAMU do nejvýznamnějšího orchestru

Luboš Mareček

Opravdu mimořádný úspěch zaznamenal student klarinetové třídy Hudební fakulty JAMU Martin Adámek, který se od loňského září stal novou posilou Ensemble Intercontemporain v Paříži. Adámek totiž zvítězil v konkurzu do Ensemble Intercontemporain v Paříži (EIC). V současné době se jedná o nejvýznamnější světový ansámbl, který se specializuje na oblast soudobé hudby. U zrodu souboru stál Pierre Boulez – jeden z čestných doktorů JAMU. Martin Adámek je studentem třetího ročníku bakalářského studia v oboru Hra na klarinet a obstál v konkurenci 24 účastníků konkurzu, kteří se sjeli doslova z celého světa.

Ensemble Intercontemporain, založený v roce 1976, je výjimečný po celém světě nejen špičkovou kvalitou, ale také tím, že se nejedná o tradiční orchestr. Je složený z 31 sólistů a zaměřuje se na interpretaci hudby 20. a 21. století. Příprava Martinu Adámekovi zabrala dva měsíce. Ve dvou kolech byl přesně stanovený repertoár z hudební literatury 20. a 21. století – sólových skladeb a orchestrálních partů. Opomenutý ale nebyl ani Mozart (Koncert A-dur, 3. část – bez klavíru). První kolo bylo velmi krátké a za opnou, ve druhém už bez opony museli uchazeči zaujmout porotu hodinovým vystoupením. O náročnosti konkurzu svědčila nutnost ovládat a plynule střídat čtyři nástroje (B, A, Es a basklarinet).

Jak jste se, Martine, vůbec ke hře na klarinet dostal?

Ako takmer každé dieťa z našich končín som začínal na zobcovej flaute. Môj vtedajší učiteľ potom odporučil mojim rodičom (a mne) klarinet.

Od kolika rokov hrajete a proč jste si vybral právě tento nástroj?

Popri klarinete som od 9 rokov na ZUŠ hral aj na klavíri. Vtedy ma tento nástroj, priznám sa, bavil viac a aj som sa mu viac venoval. Plánoval som študovať klavír na konzervatóriu, nastúpil som však na klarinet, mysliac si, že sa budem môcť plne venovať klavíru popri hlavnom obore na dychovom nástroji. To bol však omyl a po čase predsaden prevládol klarinet a začal som mu zasvecovať viac a viac svojho voľného času.

Jaké má pro Vás klarinet přednosti a má pro Vás třeba i nějaké záležitosti negativního charakteru?

Bolo by iste klišé, ak by som chcel tvrdiť – ako to máme my klarinetisti v obľu-

be – že klarinet je spomedzi dychových nástrojov ten najlepší. Možno je na tom kus pravdy, ale to isté si o svojom nástroji kľudne môžu myslieť napríklad flautisti. Mňa osobne klarinet neustále očaruje svojou pestrou škálou farieb a dynamiky, avšak pri hre sa snažím čo najviac inšpirovať inými nástrojmi a aj spevom. Myslím si, že toto prepojenie oborov a tiež iných druhov umenia je pri hre veľmi dôležité.

Zavzpomínejte na Váš vstup na JAMU. Vy jste na akademii nastupoval vlastně jako vítěz prvního místa zdejší nejvýznamnější Mezinárodní soutěže Leoše Janáčka. Jaké to bylo přijít na školu s tak velkou cenou?

Napriek veľkej radosti z víťazstva som sa snažil pri nástupe na školu naň príliš nemyslieť a som rád, že som zo strany pedagógov nepocítoval odlišný prístup kvôli tomuto oceneniu. Možno som si uvedomil isté zvýšenie „nárokov“ na svoju hru, ale hra „pod tlakom“ mi nikdy nerobila veľký problém. Preko-

nal som však obdobie, kedy sa mi nedarilo a nedosahoval som výsledky, ktoré by som si predstavoval.

Jak jste vůbec přišel k nabídce konkurzu do Ensemble Intercontemporain?

O ponuke som sa dozvedel vďaka stránke *musicalchairs.info*, od ktorej pravidelne odoberám novinky o konkurzo.

Ensemble Intercontemporain byl založený v roce 1976 pozdějším čestným doktorem JAMU Pierre Boulezem a je výjimečný po celém světě nejen špičkovou kvalitou, ale také tím, že se nejedná o tradiční orchestr. Jak byste to vysvětlil?

Myslím, že špičková kvalita ansámblu je jasná na prvú počutie a nie je potrebné naozaj nič vysvetľovať. „Netradičné“ z klasického uhlu pohľadu je možno jeho obsadenie a to, že všetci členovia majú pozíciu sólistu a sú si rovní. Každý musí vždy podať prvotriedny výkon a nikto neťahá za kratší koniec.

Podobné konkurzy jsou podle vás vypisovány velice zřídka. Je to kvůli nulové fluktuaci hráčů nebo proč?

Nemyslím si, že by bola núdza o klarinetistov, práve naopak. Ide skôr o to, že keď niekto vyhrá konkurz na miesto v orchestri, zväčša sa svojej stoličky tak ľahko nepustí. Napríklad Alain Damiens, po ktorom do EIC som nastúpil v septembri 2016 ja, bol na tomto mieste od roku 1977. Zoskupení, zameriavajúcich sa výlučne na súčasnú hudbu, je navyše vo svete omnoho menej ako symfonických orchestrov.

Příprava Vám zabrala dva měsíce. Popište prosím, jak jste se na ten mimořádný konkurz připravoval?

Príprava začala po návrate z turné s GMJO a niekoľkých porciách výdatného spánku. Dlho som nebol rozhodnutý, či na konkurz vôbec pôjdem, a veľakrát som to chcel vzdať s tým, že aj tak nemám šancu. Nakoniec som si však povedal, že už keď som si toľko „hrbil hrbet“ s cvičením, bolo by hlúpe aspoň to neskúsiť. Tiež som vedel, že by som si svoju prípadnú neúčast nikdy neodpustil. Kúpil som si teda lístky a už „nebolo cesty späť“.

Ve dvou kolech jste měli přesně stanovený repertoár z hudební literatury 20. a 21. století – sólových skladeb a orchestrálních partů. Opomenutý ale nebyl ani Mozart (Koncert A-dur, 3. část – bez klavíru). Milujete soudobou hudbu, ale koho rád hraje z klasiků?

Ako klarinetista nesmierne rád hrám skladby Johannesa Brahmsa (na mojom bakalárskom koncerte odznie práve jeho *Trio a-mol* pre klarinet, violoncello a klavír), ale je pre mňa veľmi ťažké vybrať si „obľúbencov“ – rád si vypočujem alebo zahrám akékoľvek kvalitné dielo klasického repertoáru, či už známeho alebo neznámeho skladateľa.

První kolo bylo velmi krátké a za opou. To je normální? Co je účelem toho, že hráč je schován za plentou?

Neviem povedať, či je hra za plentou normálna, či už vo Francúzsku alebo v Česku, nemám s tým také skúsenosti. Pre mňa je jedným z logických dôvodov eliminácia prípadnej zaujatosti poroty pri konkurze.

Ve druhém kole už bez opony jste museli zaujmout porotu hodinovým vystoupením a plynule střídát čtyři nástroje (B, A, Es a basklarinet). Co jste zažíval a na co jste myslel, když jste postoupil do finále?

Asi nemusím hovoriť, že som bol nesmierne šťastný, ale bol som aj prekvapený, s postupom do druhého kola som,

priznám sa, vôbec nepočítal, nakoľko som nemal dobrý pocit zo svojho výkonu. Veľmi som sa tešil na program v druhom kole – mal som pocit, že ho mám dobre pripravený a nervozita bola minimálna. Aj keby som miesto nezískal, stále by som bol spokojný s postupom. Do svojej hry som dal všetko a myslím, že to bolo poznať.

Z původního počtu 24 uchazečů do finále postoupilo pět hráčů. Kolik lidí se ale konkurzu účastnilo celkem a byl jste tam třeba nejmladší?

Pôvodný počet 24 uchádzačov bol tiež celkovým počtom. Myslím, že som bol určite najmladší, ako to už mám všade vo zvyku.

Co byste řekl na adresu poroty?

Porota na čele so šéfdirigentom Matthiasom Pintscherom mne osobne – a som si istý, že aj ostatným finalistom – vytvorila príjemnú atmosféru. Nebola z nich cítiť averzia voči účastníkom z inej krajiny, či znudenosť, ale práve naopak: zvedavosť a otvorenosť mojim nápadom a interpretácii. To mi dodalo energiu a „nakoplo“ k výkonu.

Zářijový nástup do EIC pro Vás znamená plný úvazek a stěhování do Prahy. Brno a JAMU již tedy definitivně necháte za zády?

Svoj bakalársky titul chcem získať práve na JAMU. Bude to náročné, ale EIC mi v priebehu štátnic vyjde časovo v ústrety. Čo sa týka ďalších štúdií, pokračovať som si zaumienil na parížskom CNSMDP (*Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris*).

Jaké máte další profesní plány? Budete třeba nějak sólově vystupovat v tuzemsku?

Zatiaľ mám na jeseň naplánovaný sólový recitál na brnenskom festivale *Setkávání Nové hudby Plus*, potom niekoľko koncertov na Slovensku s mojim triom *Sen Tegmento* (soprán, klarinet, klavír). Veľmi rád by som sólovo vystupoval aj naďalej, zameriavajúc sa na rozmanitú sólovú klarinetovú literatúru 20. a 21. storočia, ale aj klasický repertoár.

Kolik hodin denně cvičíte? A jaké jsou kromě hry na klarinet vaše zájmy a koníčky?

Pred konkurzom v Paríži bolo bežné, že som cvičil aj osem a viac hodín za deň. To sa mi predtým asi nikdy nestalo, v tomto prípade som však rád, že som priprave toľko času obetoval. O letných dňoch radšej nič neprezradím, ale bežne asi tak 3 hodiny. Momentálne je mojim „koníčkom“ učenie sa francúzštiny.

A nějaký nehudební zážitek z konkurzu či města, které se Vám stává nyní domovem?

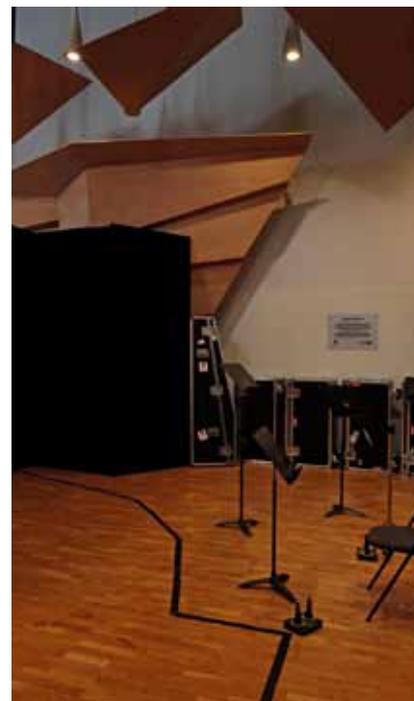
Našiel som si jedno dopoludnie na turistiku, tesne pred odchodom. No, čo mám povedať, bol som, samozrejme, okúzlený atmosférou mesta, objavil som príjemnú reštauráciu s vynikajúcim jedlom a zavŕšil tak krátky, ale memorabilný pobyt. Nestihol som však navštíviť múzeá a veľa iných pamiatok, ale to sa mi snáď podarí dohnať v budúcom semestri.

Už máte nasmlouvané nějaká vystoupení s Ensemble Intercontemporain? (kdy a kde?)

Zmluva mi začína dvoma koncertami v *Cité de la Musique* so skladbou Pierra Bouleza *Répons*. Kolega mal v prvej polovici júla úraz (zlomil si prst) a preto za neho možno ešte predtým budem hrať koncert v Berlíne so skladbami Matthiasa Pintschera a Wolfganga Rihma. Na konci októbra som mal turné v Ázii.

Co byste vzkázal studentům na HF JAMU?

Čo sa týka konkurzu v Paríži, mal som obrovské šťastie na mojich profesorov na JAMU a tiež mnohých iných ľudí, ktorí ma v tomto mojom „veľkom súste“ podporovali. Všetkým mojim kolegom a priateľom z JAMU prajem, aby sa nebáli vycestovať a skúsili šťastie vo svete.

Místnost konkurzu

Vír vzpomínek na Bořivoje Srbu

Petr Oslzlý

Před osmdesáti šesti lety 19. listopadu 1931 se narodil v Bílovicích nad Svitavou Bořivoj Srba, který spojil – potud, pokud mu to doba dovolila – většinu svého života s Janáčkovou akademií múzických umění v Brně. Vystudoval zde, poté zde učil a vychoval zde režiséry a herce, s nimiž založil Husu na provázku, musel z ní v době normalizace odejít a po návratu svobody do naší země se sem opět vrátil a působil zde aktivně až do posledních dnů svého života. I moje vzpomínky na vzácného přítele a životního učitele Bořivoje jsou spojeny – i když ne výhradně – s naší Akademií.

Mé první setkání s Bořivojem Srbou se odehrálo v Domě umění ve „hvězdném okamžiku“ jeho umělecké činnosti, 15. března 1968, kdy se zde odehrálo první představení jím a jeho studenty založené Husy na provázku. V Procházkově síni Domu umění, která se o něco později na dlouhou dobu stala prostorovým ohniskem i mého uměleckého života, jsem se Srbou poprvé mluvil, poprvé na mne zapůsobilo jeho inspirující myšlení a já ho s uctivou drzostí pozval na raně performerskou kreaci Archimimus, prozatím pouze připravovanou skupinou Quidam, v níž jsem tehdy působil. (A on ji posléze, když už jsme ji provozovali v Studiu Marta, také navštívil a ještě po desítkách let pak říkal, že jsem jeho jediný žák, který ho donutil na počátku představení na něj stoupnout a na jeho konci podlézt pod jeho zpocenýma rozkročenýma nohama.)

Bořivoj Srba pojmenoval Husu na provázku v „podtitulu“ jako Mahenovo nevidadlo a vymezil se tak vůči přes ulici proti Domu umění stojícímu Mahenovu divadlu, v němž jako dramaturg činohry tehdejšího Státního (dnes Národního) divadla připravil jedno z jejích nejskvělejších období. A s jeho působením zde jsou spojeny moje živé vzpomínky, spadající do doby ještě před naším prvním osobním setkáním. Jako nejintenzivnější se mi vybaví onen magický okamžik, kdy jsem z bidýlka Mahenova divadla poprvé zhlédl Komedii o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, kterou Srba pro Brno objevil a pro celé české divadlo právě zde poprvé přivedl na divadelní prkna. Právě tento jeho tehdejší – na onu dobu mimořádně svobodný – umělecký čin, na nějž nelze zapomenout, byl později komunistickými kulturními dohlížiteli označen za jeho největší přečin proti budování socialistické ateistické společnosti a on byl vypuzen nejen z Mahenova divadla (z toho ještě před obrodným procesem roku 1968), ale na počátku dvaceti let nenormálnosti označované jako „normalizace“ i z Janáčkovy akademie múzických umění a z pedagogického působení vůbec.

Mým štěstím bylo, že jsem se s ním jako s učitelem stihl sejít ještě před tímto „normalizačním“ zákazem na Filozofické fakultě, odkud mne posléze přizval i do svých seminářů

pro studenty režie, konaných v tehdy jediné budově JAMU na Komenského náměstí. A když mu komunistická moc definitivně zakázala učit, přenesl seminář pro nás několik nejbližších (a často pro mne samotného) do svého bytu na Zemědělské ulici.

V nájemním dvoupokojovém bytě od podlahy po strop zaplněném knihami se odehrávaly dlouhé rozpravy, které mne formovaly pro celý život. A sem jsem také poté, když mu byla zakázána i umělecká veřejná činnost – a on mne určil jako svého nástupce v naplňování a rozvíjení nepravdělné dramaturgie Divadla na provázku – za ním chodil sám či s Evou Tálskou, Zdeňkem Pospíšilem a Peterem Scherhaufem, abychom zde vedli dlouhé a někdy vášnivé koncepční debaty o dalším uměleckém směřování divadla, jež bylo dítkem jeho uměleckého vizionářství.

Bořivoj Srba byl jako pedagog náročný a někdy tvrdě provokující, zároveň však vstřícný a přátelsky otevřený. I v době dospělosti jsem jej chápal jako svého životního učitele a zároveň jako přítele, kterého jsem si nesmírně vážil. Bylo pro mne ctí i závazkem, že jsme se na počátku devadesátých let – poté, co jsem mu již v poslední čtvrtině předchozího desetiletí pomáhal organizovat alternativní divadelní školu při rodícím se Centru experimentálního divadla – stali pedagogickými kolegy na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, kde začal nově koncipovat Ústav divadelní vědy, a především na Divadelní fakultě JAMU, kde mi posléze předal i svůj ateliér dramaturgie.

Profesor Bořivoj Srba spojil – pokud mu to doba dovolila – většinu svého života s Janáčkovou akademií múzických umění v Brně.

Místem našich občasných mimoškolních setkání i toho vůbec posledního na tomto světě byl citlivě opravený malý domek v Husovicích – postavený z „vepřovic“, jak rád zdůrazňoval – do něhož se s manželkou přestěhovali v devadesátých letech a jenž odshora dolů zaplnil opět knihovnamí, v němž rozvěsil obrazy svých přátel výtvarníků a v jehož „orlím hnízdě“ – v podkrovní pracovně zarovnané od podlahy po trámoví knihami a především archivem jeho (i naší) umělecké činnosti a desítkami škatulí naplněných výsledky jeho celoživotního bádání – psal až do posledního dne své knihy, jež patří mezi nejvzácnější díla současné české teatrologie.

V těchto knihách Janáčkově akademii zachoval Srba odkaz svého hluboce poučeného a zároveň provokativně kritického myšlení o divadle. Jeho inspirující duch je živě přítomen nejen v celkovém charakteru Divadelní fakulty, kterou spolu s Josefem Kovalčkem na začátku devadesátých let nově zakládal, ale i v tradici celé naší školy. Jeho nedožitý pětáosmdesátiny tak symbolicky předznamenávají 70. výročí založení Janáčkovy akademie múzických umění, které si budeme sérií nejrůznějších uměleckých i společenských událostí připomínat po celý rok 2017, i nadcházející padesátou sezónou Divadla Husa na provázku...

Bořivoj Srba bude u toho všeho s námi!

Dramaturgie očima dramaturga

Miroslav Plešák

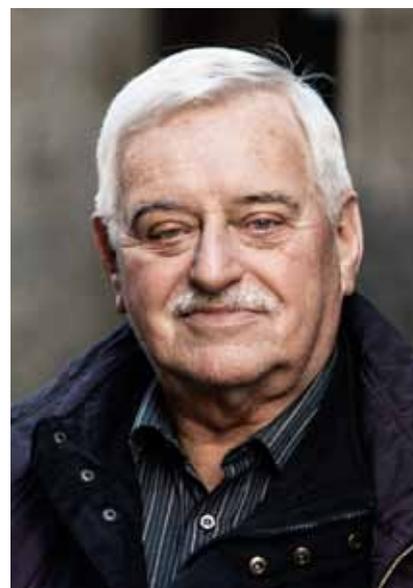
Jméno **Miloslava Klímy**, profesora pražské DAMU, je mezi pedagogy a studenty naší školy aktuálně známé především v souvislosti s projektem RUV (Registrace uměleckých výstupů), který se jeho zásluhou podařilo dotlačit až k uznání v novém vysokoškolském zákonu. Taková důslednost a tvrdošijnost patří k výbavě kvalitního dramaturga, jakým je Miloslav Klíma především. Ale nebyl by to on, kdyby pro svůj cíl nedovedl nadchnout tým spolupracovníků a dovést je od vytvoření prostoru názorové tolerance ke společnému cíli.

Nakladatelství Pražská scéna vydalo na sklonku minulého roku knihu Miloslava Klímy **O dramaturgii**, která obsahuje sukus jeho poznání tohoto divadelního oboru, soubor statí vycházejících z vlastního studia, různých vlivů, vzorů, z bohatých osobních zkušeností. Základní devizou autorových úvah je odpor k normativnosti, ke sdělování věčných pravd a jednoduchých řešení. Naopak soudí, že „podmínkou každé seriózní dramaturgie je kreativní promyšlenost a otevřenost“ – a tvorbu chápe jako „vědomý akt lidského vyjádření postoje pomocí obrazů, metafor a opisů“.

Klíma se hlásí ke kořenům „člověka šedesátých let“ (termín Ivana Vyskočila), ke generaci, která měla to štěstí, že ve svých studentských letech spoluprožívala zlatý věk českého divadla (Divadlo Na zábradlí, Činoherní klub, Divadlo za branou, Semafor, Ma-

henova činohra atd.), včetně zásadního doteku moderního divadla anglického a absurdního dramatu. Svoji cestu k vlastní dramaturgii popisuje se skromností, bez autoritářského patentu na rozum, přitom však upozorňuje na milníky, které nelze obejít. Dramaturgie je pro něho *jedním z komponentů* výstavby dramatického díla, součástí týmové spolupráce s dalšími lidmi, s režisérem, scénografem, herci i dalšími složkami, včetně osvětleného managementu. Tento *lidský* aspekt bych rád podtrhl, protože do schémat odborné literatury se málokdy vejde. Jako praktičtí divadelníci však dobře víme, že otevřenost, uvolněnost a vzájemná důvěra (nikoli bez názorových střetů) jsou často tím nejpodstatnějším a nejspolehlivějším východiskem. Sami si můžeme odpovědět na otázku, zda Miloslav Klíma měl štěstí na skvělé spolupracovníky (Jan Grossman, Miroslav Krobot, Josef Krofta, Petr Matásek a další), nebo zda je právě on nepřítahoval.

Kniha Miloslava Klímy *O dramaturgii* je také příběhem českého divadla druhé poloviny minulého a začátku současného století, probouzejících se nadějných šedesátých let a jejich násilného přerušení, svědectvím o normalizační šedi, ale i vzdoru, který se v určitých divadelních oblastech nepodařilo zahlušit, o možnostech dnešního divadla a jeho nových problémech. Není to příběh psaný lehkým perem, ale s váž-

Profesor Klíma je od obnovení samostatnosti Divadelní fakulty JAMU v roce 1990 členem její Umělecké rady. Kniha O dramaturgii vyšla v roce jeho životního jubilea; při této příležitosti mu do dalších let přejeme mnoho energie a optimismu, děkujeme za spolupráci a těšíme se na její pokračování.

ností a vědomím osobní odpovědnosti. Vždycky je známkou odvahy, nese-li autor svoji kůži na trh. Ale jak znám dramaturgickou práci a pozici Miloslava Klímy ve více než půlstoletí českého divadla, celý život nedělal nic jiného. Nemá důvod se měnit.

Opršál: Nové generace hráčů na bicí nástroje budou dorůstat

Luboš Mareček

Tři dny workshopů, koncertů a tři americké bubenické osobnosti – to byl ve zkratce poslední ročník ojedinělého Festivalu bicích nástrojů v prosinci loňského roku. V brněnském Divadle na Orlí zakotvila akce pořádaná Katedrou bicích nástrojů na HF JAMU vůbec poprvé. Brněnská akademie jej pořádala už počtvrté s cílem představit bicí nástroje jako svébytný prvek současné hudby. Ředitel a duchovní otec přehlídky profesor Martin Opršál si se mnou o unikátní akci povídal.

Festival bicích nástrojů – to je název mezinárodního bienále hráčů na bicí nástroje. Prozrad', proč a s jakou ambicí v roce 2010 vzniklo?

Toho roku se studentka oboru Hudební manažerství Kamila Pětrašová rozhodla, že jako svůj absolventský projekt uspořádá něco jako festival hráčů na bicí nástroje. Logicky její kroky vedly za mnou, abychom probrali možnosti dramaturgie – co by si představovala ona, co bych navrhnul já. Přesně

se strefila do mého tehdejšího uvažování. Studentům hry na bicí nástroje na středních a vysokých školách u nás totiž chyběla možnost nějaké vzájemné konfrontace, setkání či porovnání metodiky. Nemuselo by jít nutně o soutěž, i když i ta na těchto stupních výuky našemu oboru chyběla a dosud (!) chybí. Proto jsme se s Kamilou dohodli, že uspořádáme nesoutěžní přehlídku studentů českých konzervatoří a akademií. Přizvali jsme k účasti také slovenské konzervatoristy, jelikož stabilně na naši školu přicházejí uchazeči o studium ze Slovenska. Abychom pro tyto hlavní účastníky celou akci atraktivní, uspořádali jsme v rámci festivalu workshopy vybraných zahraničních pedagogů a interpretů. Tuto základní linii držíme stále a nejinak tomu je i v letošním čtvrtém ročníku. Dvouletý cyklus se ukázal jako ideální pro zájem návštěvníků i organizací.

Tato nejstarší a nejrozsáhlejší nástrojová skupina, tedy bicí, prostupuje napříč nejrůznějšími hudebními žánry. Kolik bicích nástrojů vůbec existuje a existu-

jí nějaké podmínky či omezení, s čím může hráč na festivalu vystoupit?

Výjimečnost našeho festivalu v kontextu České republiky spočívá v tom, že u nás právě je žádoucí, aby zde zaznělo co nejširší spektrum bicích nástrojů, a to jak na koncertech, tak na workshopech. Jiné bubenické festivaly u nás bývají trochu jednostranně zaměřeny zejména na rockovou bicí soupravu. Tu u nás uvidíte a uslyšíte také, ale mnohem méně, jelikož lektoři i studenti přicházejí s repertoárem pro jiné nástroje. Co se asi jinde neuvidí, je, že u nás od letošního ročníku vlastně může zahrát kdokoliv. Opravdu, vymysleli jsme takzvané PerkuSeance, na nichž si i laici mohou pod dohledem našich studentů vyzkoušet hru na vybrané nástroje.

Ozdobou festivalu od jeho založení v roce 2010 jsou workshopy a koncerty předních zahraničních pedagogů a sólistů. Letošní čtvrtý ročník k nám přivede hosty z USA. Popiš prosím, o koho jde, podle čeho jste je vybírali a jak jste kápli právě na Spojené státy?

Festival bicích nástrojů se při posledním ročníku vůbec poprvé konal v Divadle na Orlí.

Od založení festivalu jsem usiloval o nástrojovou pestrost při výběru těchto hostů. Skupina bicích nástrojů je natolik velká, že jeden člověk ji nemůže na nejvyšší úrovni obsáhnout celou. Takže jsme měli odborníky na tympány, marimbu, multiperussion, jazzovou bicí soupravu, ale také třeba na rytmus a jeho záludnosti. Již dříve jsem chtěl pozvat kolegy z naší partnerské školy v texaském Dentonu. Můj student a kolega na katedře Martin Kleibl tam byl dva roky na stáži a přinesl ty nejlepší reference. Tamní bicí oddělení je ve Spojených státech považováno za nejkomplexnější. Pro jednotnou metodickou linku jsem tedy chtěl k nám přivést hned několik místních specialistů. Volba zaměření padla na tři nejrozšířenější směry výuky na našich školách – hru na malý buben, melodické bicí nástroje

a bicí soupravu. Samozřejmě všechno je otázkou peněz a až letos se nám na katedře povedlo získat grant z FRVUČ, na jehož základě bylo možné pozvat tři profesory z University of North Texas. Vedoucím bicího oddělení je a na marimbu tam vyučuje Mark Ford. Jedním z největších odborníků ve hře na malý buben je Paul Rennick. Mezi žijící legendy patří hráč a pedagog hry na bicí soupravu Ed Soph, v roce 2016 uvedený do Síně slávy Percussive Arts Society – největší světové profesní organizace hráčů na bicí nástroje. Musím ale zmínit ještě čtvrtou osobnost festivalu. Tou je český perkusionista a výtvarník Miloš Vacík, jehož výstava obrazů se v době festivalu i po něm koná ve foyer Divadla na Orlí. To je naše další ambice, totiž přesáhnout a propojovat svět bicích nástrojů s jinými oblastmi umění.

V čem vidíš budoucnost festivalu? Jaké má plány do dalších let?

Festival při posledním ročníku poprvé vstoupil do Divadla na Orlí, což je výborná volba. Možnost využití místního bohatého instrumentáře bicích nástrojů, dále zkušeben pro workshopy, sálu pro koncerty, foyer pro výstavu, a vše s profesionálním servisem techniků, zvukařů, osvětlovačů – to mi dodává jistotu skvělé akce.

Základní nastavení festivalu zůstává i do budoucna, na tom nemusíme nic měnit. Stále, jak věřím, budou dorůstat nové generace hráčů na bicí nástroje, kteří rádi porovnají své zkušenosti. Kromě odborné veřejnosti, která má festival již pevně ve svém kalendáři, bychom chtěli více proniknout i mezi laiky a ukázat jim krásu a potenciál bicích nástrojů.

Zahájení výuky dalšího stupně studijního programu Audio inženýrství

Dan Dlouhý

Letošním akademickým rokem nastoupila výuka studijního programu Audio inženýrství, zajišťovaného Hudební fakultou JAMU a Fakultou elektrotechniky a komunikačních technologií (FEKT) VUT Brno, do nové fáze – první absolventi bakalářského studia nastoupili do nově otevřeného magisterského stupně.

Podívejme se při této příležitosti krátce na historii tohoto oboru. Vznikl před pěti lety jakožto výsledek spolupráce HF JAMU s firmou *DISK Multimedia s.r.o.* (konkrétně její vývojovou divizí *Audified* a FEKT VUT). Jeho obsahovou náplň vytvořili ing. Jiří Schimmel, doc. Dan Dlouhý a RNDr. Lubor Příkryl, za kvalitu studia nyní odpovídá oborová rada, složená kromě výše jmenovaných i z dalších pracovníků FEKT.

Jedná se o ojedinelý technicko-umělecký obor s bakalářským i magisterským stupněm studia, jehož cílem je vychovat zvukové techniky s kvalitním vysokoškolským vzděláním v obou oblastech, protože na trhu práce je tato komplexnost stále potřebnější. Posluchači by tedy měli získat jak teoretické poznatky z matematiky, fyziky, elektrotechniky a hudební teorie, tak i praktické dovednosti z oblasti studiové praxe a částečně i hudební režie (nedílnou součástí už bakalářského stupně je povinná odborná praxe v rozsahu 4 týdnů např. v televizních, rozhlasových, filmových a dalších nahrávacích studiích). Absolutorium by tak mělo umožňovat uplatnění v profesionálním hudebním provozu, při tvorbě návrhů koncertních prostor, divadel atd. Samozřejmě je ale také možné pokračo-

vat už v rámci navazujícího magisterského stupně ve studiu na některé z dalších vysokých škol (např. v rámci dvouletého magisterského studijního programu Zvuková tvorba na HAMU v Praze, 2 letého magisterského programu Multimediální technika na FEL ČVUT v Praze apod).

Proces přijímání nových uchazečů vyžaduje kombinaci vědomostních zkoušek z matematiky a fyziky nebo základů informatiky, a zkoušek talentových, tvořených poslechovým testem sluchových dispozic (např. vnímání prostoru, zvukových barev, intonačních a rytmických schopností), znalostí hudebních stylů a žánrů, všeobecným vědomostním testem a ústním pohovorem, týkajícím se dosavadní praxe zájemce a jeho studijních předpokladů.

Kromě odlišnosti v míře znalostí z oblasti dějin umění se jeví přijatí posluchači (zejména ti, kteří projdou do vyšších ročníků) pedagogům JAMU jako překvapivě disciplinovaní při dodržování studijních povinností a také velmi cílevědomí a samostatní. V rámci provozu školy se snaží podílet se na zkvalitňování akustiky Divadla na Orlí, záznamech absolventských (nebo jiných významných) projektů studentů Hudební fakulty, v rámci absolventských projektů někteří z nich konstruují speciální elektroakustické nebo akustické hudební nástroje, experimentální hudební software atd. Celkově lze tedy tento studijní obor hodnotit jako (pro praxi i JAMU) velmi přínosný.

Mezinárodní konference na Hudební fakultě

Petr Lyko

Ve dnech 5. a 6. prosince 2016 proběhla na Hudební fakultě JAMU mezinárodní konference Musica Antiqua et Musica Nova. Akce, jejímž pomyslným mottem je propojení nejrůznějších pohledů na fenomény staré hudby a soudobé tvorby, ale také provázanost teoretické reflexe s praktickou hudební realizací. Návštěvníci tak mohli ve dvou konferenčních dnech vyslechnout dvacet příspěvků od umělců a muzikologů z České republiky, Slovenska, Polska, Rakouska, Holandska a Itálie, které svým bohatým tematickým zaměřením plně naplnily výše naznačenou koncepci setkání.

K odpovědím na otázku, co by bylo možno považovat za hlavní myšlenkové výstupy referátů prvního dne, by bezesporu patřil konsenzus na skutečnost, že hudební vývoj v českých zemích v 17. a 18. století plnohodnotnou měrou odpovídal hlavním tendencím evropské hudební kultury dané doby; a dále prokázání kulturní otevřenosti a vzájemné vnitřní provázanosti středoevropského prostoru, včetně klíčových vazeb na Itálii a další evropské země.

Přednášející – Anna Nowak, Vladimír Maňas, Hana Studeničová, Pavel Sýkora, Petr Slouka, Václav Kapsa, Irena Veselá, Helena Kramářová, Jana Perutková, Michaela Macháčková, Zuzana Černá a Kateřina Alexandra Šťastná to názorně demonstrovali na tvorbě konkrétních autorů, vybraných tendencích evropského hudebního baroka, i dění ve významných domácích centrech barokní hudby, jakými byla vedle Prahy a Brna města Jaroměřice nad Rokytnou či Kroměříž. V neposlední řadě je též potřeba připomenout, že někteří z referentů se podíleli i na novodobé hudební realizaci těchto děl, nebo na jejich edičním zpracování. Tedy na aktivitách, které proměňují kulturní odkaz minulosti z pozice teoretického předmětu muzikologického bádání do podoby reálně znějící hudby.

Druhý den konference pak referenti Jana Michálková Slimáčková, Miguel Kertsmann, Stefanie Liedtke, Daniel Matej, Robert Šebesta, Angela Romagnoli, Suzanne van der Helm a Dagmar Glüxam přinesli pestrou směs příspěv-

ků různého tematického zaměření, avšak i zde bylo možné najít obdobný společný jmenovatel – zjištění, že odborný výzkum hudby a její praktické provozování nemusí a ani nemají představovat jakkoliv protichůdné činnosti, ale naopak souladný celek. Zajímavé paralely s řadou společných průníků tak otevřela konfrontace témat věnovaných staré i soudobé tvorbě nahlížené pohledem hudební historiografie, hudební teorie a estetiky, umělecké interpretace, kompozice či hudebního managementu.

Moment vzájemného propojování různých přístupů k hudbě se koncukonců týkal i samotného organizačního pojetí konference, jejíž součástí byla i série tematicky navazujících workshopů a koncertů. Akci připravila Katedra hudebních a humanitních věd, Katedra kompozice, dirigování a operní režie a Katedra varhanní a historické interpretace. Akce se konala za podpory Ministerstva kultury České republiky, města Brna, Nadace Český hudební fond a skupiny Heineken.

Ohlédnutí za MSLJ 2016

Mária Žilecká

Rekordní počet 150 přihlášených v oborech lesní roh a tuba Mezinárodní soutěže Leoše Janáčka v Brně přinesl své výsledky. Na první místa se probjovovali hornista János Benyus a tubista Takahiro Kim. Letošní ročník se konal ve dnech 17.–22. září 2016. Tříkolové a zároveň šestidenní klání mladých umělců do pětaticeti let pořádala Hudební fakulta Janáčkovy akademie mú-

zických umění v Brně (HF JAMU) ve spolupráci s Nadací Leoše Janáčka.

První cena v oboru lesní roh neputovala daleko – maďarský interpret János Benyus pokořil své soupeře a získal titul laureáta. Druhou cenu získal hornista ze Spojeného království s českými kořeny, Benjamin Goldscheider. Jsme hrdí, že se do finále dostala také studentka JAMU Ludmila Urbanová ze třídy prof. Petrá-

še a umístila se na třetím místě. Ludmila Urbanová získala zároveň Cenu Opus Musicum, cenu pro nejlepšího českého interpreta.

„V roce 2016 se uskutečnilo mnoho významných hornových soutěží, a proto jsme rádi, že o Mezinárodní soutěži Leoše Janáčka v Brně byl velký zájem ze strany zahraničních, ale také domácích interpretů“ – zhodnotil prezident soutěže

a děkan HF JAMU profesor Jindřich Petráš. Z celkového počtu přihlášených hornistů se zúčastnilo šedesát virtuosů z celého světa.

Ve druhém soutěžním oboru se utkali čtyřicet tubistů (z přihlášených padesáti) různých národností. Do finálového klání se dostali čtyři finalisté. Vítězem se stal Takahiro Kim z Korejské republiky. Gergely Lukács z Maďarska se umístil na stříbrném druhém místě. Z třetího místa se mohl radovat Zeewong Munn. Čestné uznání bylo uděleno Andrásovi Beregimu.

Mladí tubisté a hornisté se museli poprat s náročnými skladbami a ani porota to neměla lehké při posuzování. Nejtěžší ze všech kol bylo to třetí. Finalisté oboru tuba hráli Koncert pro tubu a orchestr od Juraje Filase. Hornisté měli na výběr z třech koncertů pro lesní roh, a to od Richarda Strausse, Otmara Schoecky a Reinholda Gliery. Třetí kolo obou oborů se uskutečnilo 22. září 2016 od 17:00 hod v Besedním domě ve spolupráci s Janáčkovou filharmonií Ostrava pod taktovkou Stanislava Vavříčka.

Všechna vystoupení byla volně přístupná veřejnosti (přesný počet není znám, ale odhadem se jednotlivých soutěžních kol zúčastnilo v průměru denně 80 diváků na HF JAMU i v Divadle na Orlí) v Koncertním sále Hudební fakulty JAMU (kapacita: cca 100 míst), v Divadle na Orlí (Hudebně-dramatické laboratoři JAMU – kapacita: cca 100 míst) a v Besedním domě (kapacita: 380 míst; počet diváků: odhadem 200 osob).

Prezident soutěže Jindřich Petráš doplnil: „Kvalitní porota znamená zájem účastníků, protože soutěžící si cení názor mimořádných interpretů, kteří dokáží svoje zkušenosti předat dál.“ V obou oborech byla porota sedmičlenná, sestavená z významných hornistů a tubistů. Předsedou poroty pro obor lesní roh byl Will Sanders z Nizozemska, jeho protějšek u tuby byl známý norský hudebník Øystein Baadsvik. Dalšími členy poroty pro obor lesní roh byli: David Johnson (USA/Švýcarsko), Szabolcz Zempléni (Maďarsko), Tadeusz Tomaszewski (Polsko), Michael Höltzel (Německo), Zuzana Rzounková (Česká republika) a Jindřich Petráš (Česká republika). V oboru tuba se výkony neobešly bez hodnocení: Gábora Adamička (Maďarsko), Alessandra Fossioho (Itálie), Dirka Hirtheho (Německo), Nikolaje Kanišáka (Slovensko), Pavla Trnky (Česká republika) a Pavla Bureše (Česká republika).

Výhra byla spojena se zajímavým finančním ohodnocením. Vítěz soutěže v každém oboru obdržel finanční odměnu 100 000 korun, druhé a třetí místo bylo spojeno s částkami 70 000 Kč a 40 000 korun.

Soutěž je multioborová a v cyklu pěti let se v ní vystřídá celkem deset hráčských oborů (klavír, varhany, violoncello, kontrabas, flétna, klarinet, housle, smyčcové kvarteto, lesní roh, tuba). V roce 2017 začíná nový cyklus a bude se nést v tónech klavíru a varhan.

Výsledková listina

LESNÍ ROH

1. cena
János Benyus (Maďarsko)
 2. cena
Benjamin Goldscheider (Spojené království)
 3. cena a Cena Opus Musicum: roční předplatné časopisu Opus Musicum pro nejlepšího českého interpreta v oboru lesní roh
Ludmila Urbanová (Česká republika)
- Čestné uznání
Paweł Cał (Polsko)
Cristiana Custódio (Portugalsko)
Luís Duarte Dias Moreira (Portugalsko)

TUBA

1. cena
Takahiro Kim (Korejská republika)
 2. cena
Gergely Lukács (Maďarsko)
 3. cena
Zeewong Munn (Korejská republika)
- Čestné uznání
Julie Frøystein (Norsko)
András Beregi (Maďarsko)
- Čestné uznání a Cena Opus Musicum: roční předplatné časopisu Opus Musicum pro nejlepšího českého interpreta v oboru tuba
Metoděj Dvořák (Česká republika)

Díváte se do tváří všech laureátů dvaadvacátého ročníku Mezinárodní soutěže Leoše Janáčka v Brně 2016.

János Benyus

Ludmila Urbanová

Takahiro Kim

Gergely Lukács

Mezinárodní soutěži Leoše Janáčka v Brně kralovali korejští hráči na tubu

Luboš Mareček

Dvaadvacátý ročník Mezinárodní soutěže Leoše Janáčka v Brně je minulostí a zná vítěze. My jsme se některých z nich zeptali: **Co pro vás vítězství v Mezinárodní soutěži Leoše Janáčka znamená a jak zpětně celou soutěž a její atmosféru hodnotíte?**

První cenu si v oboru lesní roh odnesl maďarský hudebník János Benyus:

Na soutěži jsem se cítil fantasticky: šlo totiž o akci na velmi vysoké úrovni a se známými odborníky jako porotci. Orchester a jeho dirigent byli velmi přátelštější a užiteční, a to i přesto, že generální zkouška pro finálové kolo byla trochu dobrodružná: brzké probuzení, pozdní příjezd – to byla pro mne asi nejtěžší část soutěže. Nicméně úroveň gastronomie v Brně to vše absolutně vyrovnala! Dějiště soutěže mělo vynikající akustiku a všichni byli velmi milí. Ocenil jsem, že všude možnost pro nácvik a zkoušku. Jsem velmi rád, že jsem se mohl zúčastnit brněnského klání v tak velké konkurenci.

Třetí místo v lesním rohu obsadila studentka pořadající HF JAMU Ludmila Urbanová:

Soutěž mi dala mnoho zkušeností: třeba hrát před lidmi, kteří rozumí mému oboru. Důležité bylo také seznámení se s lidmi z jiných zemí, kteří mají zase úplně jiné vedení ve hře na lesní roh. Celé klání mi dalo inspiraci a motivaci k dalším velkým soutěžím, jako je například Pražské jaro, kam se tedy chystám v roce 2018.

Atmosféra byla podle mého vypjatá ve všech kolech. Tím více obdivuji porotu. Myslím, že i oni měli hodně velkou a zodpovědnou práci. V porotě byly světové špičky na lesní roh a pro mě bylo velkou poctou se s nimi seznámit a hrát před nimi, i když to pro mne bylo na druhou stranu velmi vysilující. Kolegové, kteří se mnou byli ve finále, byli ve skvělé formě a dali mi zase jiný pohled na skladby, které jsme hráli. Byla jsem moc ráda, že jsme se potkali a poté stali přáteli.

Korejská republika kralovala v soutěži tubistů. Právě z tohoto státu pochází nositel první ceny Takahiro Kim:

MSLJ 2016 mi dala velkou zkušenost. Nejpamátelnější okamžik soutěže pro mne představoval fakt, že jsem hrál na tubu koncert Juraje Filase v závěrečném kole se symfonickým orchestrem a skladatel toto finální vystoupení osobně poslouchal! Část jeho koncertu je velmi těžká technicky i hudebně a hráč musí být opravdu virtuos. Strávil jsem nácvikem tohoto kusu více než jeden rok a mohl jsem tak připravit jeho nejlepší načasování pro brněnskou soutěž. Byla pro mne opravdu velká čest, že sám skladatel poslouchal tuto moji interpretaci jeho skladby.

Celkově lze říci, že konkurence, ale i celková úroveň byla prostě fantastická. Naučil jsem se tolik repertoáru a studoval nejrůznější styly! Například v prvním kole jsem si vyzkoušel barokní styl hudby od moderního skladatele a kousky původně napsané pro tubu se smyslem pro techniku a muzikantství. Ve druhém kole se hrála sonáta, jejímž autorem je Anthony Plog. Vybrána byla tubová sóla, která potřebují velmi vysokou úroveň techniky, kdy tubista musí umět vyjádřit rovnováhu mezi přesností a vášní.

Myslím, že celá tato soutěž byla velmi dobře organizovaná a měla pro mne zatím nejlepší program. Pořadatelé a organizátoři byli velmi laskaví a vůbec celé město Brno bylo pro účastníky velmi komfortní.

Kimův krajan Zeewong Munn obsadil třetí místo. Mezi nimi skončil maďarský hudebník Gergely Lukács:

Mezinárodní soutěž Leoše Janáčka v Brně je jednou z největších soutěží pro hráče na tubu. Když jsem získal druhou cenu, moje první myšlenka byla, že to není prostě možné. První, druhý, třetí, pořadí přece není důležité. Pokud

někdo uvidí v mém životopise toto moje umístění, bude mu jasné, že jsem byl dost dobrý, abych se dostal mezi nejlepší tři. To je to, co pro mě toto umístění znamená. Atmosféra byla v Brně podle mých zkušeností mnohem lepší než u jiných soutěží, protože vše bylo hodně přátelské a já jsem se uvolnil a nebyl nervózní, jako bývám jindy.

HF JAMU má nové těleso, které si studenti oblúbili

Gabriel Rovňák

Na Hudobnej fakulte JAMU vznikol spevácky zbor – Cvičný zbor. Jedná sa o těleso, ktoré ako svoj nový predmet predstavila Katedra kompozície, dirigovania a opernej réžie v snahe poskytnúť študentom zborového dirigovania prepotrebnú prax v oblasti vedenia zboru. Autorom myšlienky vzniku nového tělesa je odb. as. MgA. Jan Ocetek. Zbor vznikol aj vďaka podpore vedenia našej fakulty. O potrebe možnosti zborového spievania nás presvedčili tiež výsledky internej evaluácie katedry, kde študenti vzniesli podnet na vznik speváckeho zboru.

Ako to celé funguje? Nové těleso je zložené zo študentov HF JAMU, ktorí si predmet zapísali. Pravidelné skúšky zboru vedie študent zborového dirigovania pod dohľadom a za asistencie svojho pedagóga. Členovia zboru sa tak na skúškach okrem študentov stretávajú aj so špičkovými pedagógmi-zbormajstrami, ktorí

majú na konte spolupráce so svetovými dirigentskými osobnosťami. S prof. Blankou Juhaňákovou, ktorá mnoho rokov viedla Slovenský filharmonický zbor, odb. as. Pavlom Koňárkom, zbormajstrom Zboru Opery Národného divadla Brno a odb. as. Janom Ocetkom, zbormajstrom Českého filharmonického sboru. Těleso pozostáva z 26 členov, ktorí sú zadení do štyroch hlasov. Repertoár zboru prispôbujeme postupne úrovni spevákov a študentov dirigovania, ktorí zbor vedú.

Z výsledkov priebežnej evaluácie po prvých dvoch mesiacoch fungovania zboru sme veľmi potešení. Až 84,6 % študentov zúčastnených v anonymnej evaluácii uviedlo, že si predmet oblúbili a baví ich. Za klady predmetu označili pedagogické vedenie, príjemnú atmosféru, stretnutie s novými ľuďmi, ale aj rozšírenie znalostí nového repertoáru. Vyjadrili sa aj o nedostatkoch – na zákla-

de údajov o nich Cvičný zbor neustále dolaďujeme a hľadáme optimálne možnosti jeho fungovania.

Ak sa vám náš nový projekt zapáčil, môžete si ho vyskúšať! V spolupráci s vedením HF pripravujeme mimoriadnu možnosť pristúpiť do predmetu na začiatku letného semestra. Ak sa vám na skúške nebude páčiť, môžete Cvičný zbor prestať navštevovať. Predmet je hodnotený kreditmi. Po zastabilizovaní nového tělesa pripravujeme jeho verejné vystúpenia na netradičných miestach so zaujímavým repertoárom, s cieľom popularizácie zborového spievania ako jednej z najpopulárnejšej činnosti Európanov. Podľa prieskumu Európskej asociácie zborového spevu sa zborovému spievaniu v Európskych štátoch venuje až 37 miliónov ľudí, ktorí svoju lásku k hudbe prezentujú vo viac ako 625 000 zboroch. Pridajte sa k nám!

Jedeme do Polska! Jedeme do Lodže!

Zápisky z cest

Studenti ateliéru Oxany Smilkové

V hereckém ateliéru doc. Oxany Smilkové bylo slyšet nadšení, radost a nedočkavost. Dvanáct mladých uměleckých duší nadšeně jávalo při pomyslení na cestu za hranice České republiky. Nabídka vycestovat do Polska se objevila v průběhu mezinárodního festivalu divadelních škol Encounter. Měli jsme možnost představit náš ateliér a principy naší herecké práce. Do té doby byly naše předváděčky uzavřené a přístupné pouze pedagogům naší školy, takže i pro nás to byla nová zkušenost.

Veřejnosti, studentům a pedagogům jsme představili naše autorské představení Transformer. Už jen název napovídá, že jádro tvoří změna a proměna. Hlavní myšlenka představení byla zaměřena naolidštění neživého i živého objektu v živou bytost, a také na lidskost, která je momentálně ve společnosti ojedinelá. Toto představení obsahuje naše vlastní nápady, myšlenky, postřehy, názory, metafory, city a vjemy, které jsme složili jako puzzle do jednoho konceptu a pod vedením vedoucí ateliéru p. Oxany Smilkové jsme dali našemu konceptu strukturu.

Představení zhlédli i pedagogové z Lodžské Filmové, Televizní a Divadelní školy a zde vznikla myšlenka a zároveň nabídka odehrát představení v Polsku u příležitosti 70. výročí divadelní fakulty (70 lat Wydziału Aktorskiego Szkoły Filmowej w Łodzi). Byl to pro nás příjemný šok, že právě naše představení je zaujalo natolik, že nás oslovili a nabídli nám reprezentovat nejen náš ateliér, ale i školu.

V květnu nás naši polští kolegové opět poctili svou návštěvou. Děkanka, pedagogové a bývalí absolventi činoherního herectví nám přišli odprezentovat svou filmovou tvorbu a absolventnský film (The Singing Napkin / Śpiewająca cybrusik), který natáčeli v posledním roce studia. Měli jsme možnost vidět, jak se pracuje v jiné zemi, jaké má škola možnosti a vymoženosti, a také se seznámit s jiným přístupem k herectví a výuce. Ale nejen proto zavítali k nám.

Už jsme věděli, že v září vycestujeme do Polska a odehrajeme naše představení, ale netušili jsme, že naši polští kolegové nám nabídnou i něco jiného. Nabídli nám nejen zúčastnit se oslav výročí školy, odehrát představení, reprezentovat ateliér i školu, ale také podílet se na týdenním workshopu pod vedením naší vedoucí ateliéru p. Oxany Smilkové, a tak přiblížit polským studentům průběh výuky a postup herecké přípravy.

Konečně jsme tady! Po třinácti hodinách strávených v autobuse jsme konečně dorazili do Lodže. Ubytovali jsme se, vybalili a těšili na začátek našeho výletu. Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi. Škola, o které jsme tolik slyšeli, ale poprvé ji vidíme. Podzim, padající listy, kaštiny, skupinky studentů ležících, sedících a stojících na trávě s cigaretou, kávou nebo knihou, vyhřívajících se na teplém podzimním slunci. Učitelé sedící na lavicích nebo pobíhající z jedné budovy do druhé. Čerstvý vzduch, spousta barev, zeleně, zvuků ptáků, ale i koček, které se procházejí venku kolem školy. Všude plakáty, fermany a atmosféra očekávání. Kráčíme po schodech a hledáme svůj přidělený příruční ateliér. Vypadal úplně jinak než ten náš, na který jsme zvyklí, proto jsme se muse-li rychle aklimatizovat, a to doslovně.

Náš workshop začal odpoledne, tak jsme měli dost času si prohlédnout areál školy, ale také prostředí mimo školu. Našeho workshopu se zúčastnili začínající studenti prvního ročníku činoherního herectví. Neplánovaně jsme se s nimi seznámili předešlý večer, když jsme po dlouhé cestě vyhladovělí sedli do první restaurace a navázali kontakt s přísedícími u vedlejšího stolu. Shodou náhod to byli právě prváci, kteří se mají zúčastnit našeho workshopu, a tak jsme se seznámili. Začínáme! Titanic! Jednička! Toto cvičení je v našem ateliéru nezbytné a Titanicem začínáme každý den. Možná se ptáte, co ta jednička zname-

ná – je to rychlost, kterou používáme v prostoru (1 = nejrychlejší, až 10 = nejpomalejší). Titanic je zaměřen na partnerství, vyvažování a vnímání prostoru. Tak jako pro ně, i pro nás to bylo něco nového. Jsme zvyklí pracovat ve skupině dvanácti lidí a najednou nás v jednom prostoru bylo přes 20. Museli jsme se vnímat nejenom navzájem mezi svými, ale také jim vysvětlit, o co vlastně jde. Také jsme si vyzkoušeli komunikaci v cizích jazycích, takže někdy to připomínalo lingvistický kroužek. I když ze začátku byla malá komunikační nedorozumění, v průběhu workshopu se již neobjevovala.

Prostřednictvím workshopu jsme jim chtěli ukázat, jak se učí herectví v našem ateliéru, jak pracujeme, z čeho se skládají naše herecká cvičení, herecký trénink a herecká improvizace, co znamená partnerství, pozornost, cíl, co jsou to etudy na impuls, práce s atmosférou, prostorem, energií, představivostí, obrazem a metaforou.

A u metafory se zastavím. V našem ateliéru pracujeme s obrazovým a metaforickým vnímáním světa. Pracujeme s naším podvědomím a asociacemi. Chodíme do galerií, do muzeí, na výstavy a snažíme se krmít naše obrazové vnímání, protože obrazy jsou metafory, ve kterých je život. Znalost obrazů, malířů a celého výtvarného umění je pro nás nezbytná, tak jako i ostatní druhy umění. Salvador Dalí, René Magritte, Frida Kahlo, Gustav Klimt, Egon Schiele nebo Pablo Picasso jsou umělci, kteří jsou pro nás neuvěřitelnou inspirací. A právě s Pablem Picassem jsme pracovali v průběhu našeho workshopu. Viděli jste někdy obraz Starý žebřák a chlapec (The Old Beggar with a Boy)? Pokud ne, tak vám doporučuji si ho „vygooglit“ a také se dozvědět něco o Picassově modrém období a jeho pohledu na svět. Právě s tímto obrazem jsme měli možnost pracovat na principu metaforického herectví. Prostřednictvím obrazu jsme

vyjadřovali vztah, který byl na obraze zachycen. Pracovali jsme ve dvojici a polští studenti si tento způsob metaforického vyjádření s nadšením zkusili. Každý obraz má svou náladu, energii, metaforu a atmosféru. A s tímto jsme pracovali i my. V procesu tvorby vznikaly nádherné obrazy, metafory, myšlenky a poselství, které nás zasáhly. Náš oblíbený spolužák Míša Kraus z tohoto obrazu vytvořil nádhernou metaforu. Žebrák, který nemá nic, a přece dává všechno. Zobrazil dokonce i mýtus Prometheus, který dává lidem všechno.

Další cvičení byla zaměřena na partnerství, pozornost, předávání a pracování s energií. Herec je energická bytost, a proto je velmi důležité umět manipulovat s energií, ať už v ateliéru nebo na jevišti. Naši energii jsme posílali partnerovi přes míč slovy *miluji tě, jdi pryč, kocham cię, spadaj*. Bylo to pro nás zajímavé, protože Poláci mají úplně jinou energii a mentalitu než my. Proto jsme pracovali ve složení česko-

-polsko, abychom si vyzkoušeli pracovat s jinou energií, silou a temperamentem. Nejprve jsme pracovali všichni společně v kruhu a pak ve dvojicích, kde jsme byli v situaci *Romea a Julie*, jejich vztahu a prvního setkání. Situace, když *Romeo* poprvé spatří *Julii* a oba ví, že je to jejich smrt. Situace dvou magnetů, které jsou k sobě přitahovány. Situace, ve které vám jde o život. Etudy na impuls. Jedno z našich oblíbených hereckých cvičení, do kterého se vrháme s nadšením a nasazením. Je to cvičení, kde přivlastňujeme text a pohyb. Pár krátkých vět a soubor pohybů. Neučíme se text ani pohyb nazpaměť, ale ukládáme ho do sebe. Text nám nabízí různé situace, vztahy, čas, prostor, konflikt a okolnosti, a ty se snažíme prostřednictvím textu vybudovat a osvojit, samozřejmě bez jakéhokoliv domlouvání či plánování. Vše má naskakovat automaticky. V tomto cvičení je velmi důležité vnímat partnera, přijímat to, co nabízí, a reagovat na něj.

Z tohoto cvičení byli Poláci nadšeni. Všichni si to chtěli zkusit a také vyzkoušeli i několikrát, stále chtěli měnit partnery a vymýšlet nové příběhy a situace. Polské kobyety byly v tomto smyslu akčnější a aktivnější, a tak jsme jim my, české a slovenské dívky, daly možnost pro improvizaci.

Jak už jsem psala, pracovali jsme se studenty prvního ročníku, kteří tento workshop absolvovali ještě před začátkem jejich výuky. Doufám, že tato nová zkušenost pro ně byla obohacující a inspirující.

Za nás můžu říct: Užili jsme si to! Byla to smršť inspirace, nových podnětů, hezkých zážitků, neopakovatelných vzpomínek, rozšiřování obzorů a zajímavých setkání. Bylo nám ctí podílet se a přispět k 70. výročí Filmové, Televizní a Divadelní školy v Lodži, a doufáme, že to není naposledy. Věřím, že v budoucnu se ještě setkáme.

Do zobaczenia!

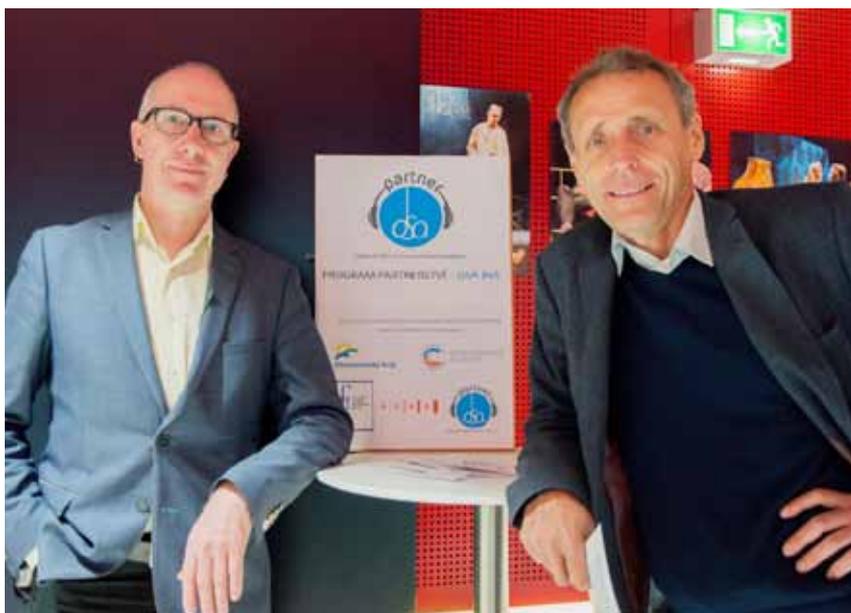
Soudobky se neboj!

Vojtěch Pospíšil

Hudební fakulta Janáčkovy akademie múzických umění v Brně a Sdružení Q pořádá již 19. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Setkávání nové hudby Plus. Hlavním organizátorem akce je rektor JAMU v Brně Ivo Medek. Spoluorganizátory akce jsou studenti prvního ročníku hudebního manažerství.

Festival proběhl od 11. 10. do 7. 12. 2016 v prostorách JAMU v Brně, konkrétně v Klenbovém a Komorním sále Hudební fakulty. Počáteční a závěrečný koncert probíhá v Divadle na Orlí.

„Jsem velmi rád, že festival Setkávání nové hudby PLUS zaznamenává úspěch na mezinárodní úrovni a můžeme letos pořádát již devatenáctý ročník. Stejně tak, jak tomu bylo v předchozích letech, i tentokrát nabízíme pestrý program, který zaujme nejen milovníky soudobé hudby”, uvedl prof. Ivo Medek, ředitel festivalu.

Keez Tazelaar (NL) a rektor JAMU v Brně Ivo Medek

Zahajovacího koncertu se ujal Kees Tazelaar z věhlasné nizozemské Institute of Sonology Royal Conservatoire v Haagu. Představil divákům elektro-multimediální kompozici. Tazelaarovo představení v jeho nevšední audiovizuální show. Jako druhá v ten samý večer se představila Natálie Pleváková, studentka multimediální kompozice JAMU v Brně, která předvedla dvě své autorské skladby.

Dalším zajímavým interpretem byl David Moss z USA, který do Brna dorazil, aby divákům SNHP představil *Wittgenstein Signs*. Držitel Guggenheimova stipendia, grantu DAAD Artist-in-Berlin a dalších ocenění, ředitel programu for Living Voice v Berlíně, byl pro festival pozoruhodným přínosem. Světový interpret s neuvěřitelnou šíří záběru – od operních premiér přes koncerty (např. s Berlin Phil a Simonem Rattlem) až ke komponování a improvizaci – předvedl netradiční výstup pohrávající si s dneškem, zítřkem, naším vědomím a potažmo celým univerzem. Starterem mu byl Vojtěch Šembera, student oborů Kompozice a Zpěv, který přednesl skladbu *Miserere pro hlas a klavír*.

„Možnost uvést premiéru vlastní skladby v rámci programu SNHP pro mne byla velkou zkušeností jak po stránce kompoziční, tak po stránce pěvecké. Je často náročné propojit pohled skladatele a interpreta, ale snad poprvé – a že pokusů nebylo málo – se mi podařilo tyto dvě své stránky skloubit. Proto budu na ročník festivalu SNHP dlouho vzpomínat jako na událost, kdy se toto mé schizma rozřešilo“ říká zpěvák a skladatel Vojtěch Šembera

Martin Adámek je dvacetiletý slovenský klarinetista a student HF JAMU v Brně. Minulý rok zvítězil v konkurzu od prestižního souboru v Paříži Ensemble intercontemporain, světově nejuznávanějšího souboru zaměřujícího se na oblast soudobé hudby. V rámci Setkávání nové hudby Plus vystoupil s pozoruhodným recitálem (Nerio, Lachenmann, Jarrell Boulez, aj.). Martin suverenitou svého projevu, spojenou se skromným vystupováním, dokázal nadchnout početné publikum.

„Organizace festivalu je pro nás, jako pro studenty prvního ročníku, mimořádnou zkušeností. S nadsázkou mohu říci,

že to bylo pro všechny takové „vhození do vody“. Plavat v tom jsme se ovšem naučili velice brzy, a co je nejdůležitější, jako tým, který se na sebe může spolehnout. Výsledkem našeho snažení je mnohokrát plný sál posluchačů a takový pohled bereme jako stimul do dalších koncertů“ říká Lukáš Kus, vedoucí produkčního týmu prvního ročníku Hudebního manažerství HF JAMU v Brně.

Další účinkující jsou Daan Vandewalle (B), Gabriela Vermelho a Jan Kavan (CZ), MOENS (CZ), Woytek Blazejczyk a Krysztof Knittel (PL), Guigou Chenevier (F) Ensemble Marijan, Mario Frezzato a Michele Uccheddu (I), Martin Opršál a Radim Hanousek (CZ), Stefanie Liedtke (NL), LOTZ trio (SK, AT), TATES (CZ). Do programu festivalu byl letos zařazen i koncert Studia soudobé hudby se skladbami studentů a pedagogů JAMU.

Děkujeme všem, kteří se nebojí setkávat s novou hudbou, ať už do koncertních sálů Hudební fakulty, nebo do sedadel Divadla na Orlí. A nezapomeňte, že soudobé hudby se nesmíte bát!

David Moss na JAMU

Jaroslav Šťastný

Heslem Davida Mosse je: „Udělej něco, vlož do toho maximální energii – a potom zkus něco opačného! Podmínkou je co největší intenzita vkladu. Potom zkus zase něco opačného – ale nebude to návrat k tomu předchozímu! Dostaneš se prostě jinak.“ Takovýmto dialektickým křížováním, připomínajícím plavbu plachetnice proti větru, se probíjí již přes padesát let svým uměleckým životem.

Tento velmi svérázný vokalista, performer, herec a hlasový čaroděj („Vy máte v krku nějaké elektronické implantáty?“, ptala se ho operní zpěvačka Hildegard Behrens) začínal původně jako bubeník. K tomu byl veden svým otcem, který hrával na bicí v jazzových kapelách. Přirozená synovská touha otcovský vzor překonat jej vedla k vytvo-

ření vlastního velmi komplexního způsobu hry, využívajícího velké množství bicích nástrojů a usilujícího o prolomení hranice lidských možností, co se týče rychlosti jejich ovládnutí. „Chtěl jsem být nejrychlejším bubeníkem na světě“, vzpomíná s úsměvem nad pošetilostí mládí. Ve světě avantgardního jazzu a soudobé improvizované hudby skutečně dosáhl vysokého respektu, ke spolupráci jej zvala takové esa jako Joan LaBarbara, Carla Bley, Bill Dixon, Fred Frith, Bill Frisell, Bill Laswell, Steve Swallow nebo John Zorn. Zároveň s tím však přišlo poznání, že jít stále jen jedním směrem prostě nelze. Začal tedy k bicím přidávat hlas, který považoval za protiklad k bicím nástrojům. A zkoumáním zvukových možností hlasu, tohoto jistě

nejstaršího hudebního nástroje, se mu otevřel nový vesmír. Jako další protiklad se mu nabídla elektronika, poté zapojení pohybu a dalších teatrálních prvků do hudebního projevu a plno dalších podnětů, které přicházely z mnohotvárné spolupráce s nejrůznějšími hudebníky. Jeho mimořádných hlasových schopností si povšimli i skladatelé vážné hudby. Jako první se ohlásil Luciano Berio, který jej přizval k účinkování ve své opeře *Cronaca del Luogo* (premiéra v Salcburku, 1999). Tak se David Moss, ve zpěvu samouk, dostal na pódia prestižních operních domů. Ale to už si jej začali všimati i operní a divadelní režiséři a přicházeli s nabídkami různých rolí. Do Salcburku se pak vrátil v roce 2001 jako Princ Orlovský ve Straussově *Netopýru*.

Úzká spolupráce jej pojila se skladateli Heinerem Goebbelsem a Helmutem Oehringem, ve své opeře *Lost Highway* jej využila rakouská skladatelka Olga Neuwirth, ke svému zpracování *Goldbergových variací* si jej přizval Uri Caine.

David Moss, vždy otevřený ke spolupráci, která je pro něj inspirující a přináší mu výzvy ke změně postojů a nové zkušenosti, však nezapomíná ani na vlastní tvorbu – ať už improvizaci či kompoziční. Spolu s Bertem Noglikem vytvořil operu *Survival Songs* (prem. Drážďany, 1996), sám komponoval mj. pro německý soubor MusikFabrik NRW (*Post-Webern*, 1995), pro holandský ASKO Ensemble (*Owl*, 2001) či anglický Arditi Quartet (*Chortet*, 2002).

Počty jeho vystoupení na nejrůznějších pódii jdou do tisíců a počty hudebníků, s nimiž spolupracoval, do stovek. Zkušenosti, které takto získal, přenesl do své činnosti pedagogické. Jeho workshopy často nejsou určeny pouze pro vokalisty, ale pro všechny hudebníky v tom nejširším slova smyslu. Jejich účastníci jsou vystaveni tlaku drtícímu jejich vypěstované ego, jsou nuceni reagovat okamžitě a bezprostředně, být sami sebou a zároveň si uvědomovat veškeré aspekty svého projevu a jejich působení na publikum. A někdy bývají tyto workshopy tvrdou, ale účinnou lekcí! Například, když na workshopu pro skladatele a zpěváky přinutil zpěváky komponovat a skladatele zpívat...

David Moss je skutečným *virtuózem* – ne sice v běžném smyslu klasické interpretace, ale v oboru, který sám vy-

tvořil. To, co dělá, se nemusí každému líbit (ostatně, kam bychom přišli, kdyby se všechno líbilo všem?), ale vysokou profesionalitu, suverénní ovládnutí hlasu i pódiové vystupování mu nikdo nemůže upřít. Také není třeba se obávat, že „doba si vyžaduje“ zpívat jen jeho způsobem. To by byl smutný omyl. Není nutné napodobovat jeho osobní styl, který je stejně jedinečný. Bylo by však žádoucí – pro všechny interprety – vzít si příklad z intenzity, s jakou se do každého úkolu pouští, a z energie, kterou do každé své činnosti vkládá, z odpovědnosti a pečlivosti, jakou věnuje i zdánlivě podružným aspektům vystoupení, které ale mohou podstatnou měrou ovlivnit výsledek: tak například na pěveckém semináři upozorňoval studenty, jak je z akustického hlediska důležité zvolit si vhodné místo, na kterém budou zpívat.

Na koncertě v rámci festivalu Setkávání nové hudby PLUS předvedl vlastní kompozici *Wittgenstein Sings* (Wittgenstein zpívá), inspirovanou osobností excentrického filosofa Ludwiga Wittgensteina (1889–1951). Toto čtyřicetiminutové dílo, v němž David Moss předvedl fascinující rozsah svého hlasu (čtyři a půl oktávy!), střídanou, ale účinnou hereckou akci, především však mimořádnou koncentraci, která mění interpretační „výkon“ na *bezprostřední zážitek* – zcela v duchu Wittgensteinovy poznámky: *Člověk se musí probudit k údivu – a národy možná také...*, snad nenechalo nikoho na pochybách, že prožívá něco neobyčejného. Navzdory Mossovu naprosto spontánnímu pro-

jevu, působícímu jako by vše vymýšlel na místě, mohu potvrdit (díky své zkušenosti, kdy jsem *Wittgenstein Sings* zažil na koncertě již dříve), že se jedná o skladbu velice pečlivě fixovanou a zažitou – do té míry, že se doslova rodí do stejného tvaru vždycky znovu.

Nakonec nejpříjemnějším překvapením z návštěvy Davida Mosse na JAMU bylo ale vstřícné přijetí ze strany Katedry zpěvu, jejíž pedagogové a studenti projeví o Mossovy zkušenosti nebývalý zájem. Rozbili tak celosvětově rozšířený mýtus, že katedry zpěvu na všech školách jsou baštou hudebního konzervatismu, kde se nic, kromě pro danou školu vlastní tradice, nepřipouští. Na JAMU se ukázalo, že to není pravda. Možná se takových mýtů neopodstatněně udržuje víc?

Na moji žádost zaslali někteří studenti svoje vyjádření k workshopům s Davidem Mossem (pracoval zde se studenty Improvizace, Zpěvu, Multimediální kompozice a Audioinženýrství). Jejich reakce přikládám bez úprav a v pořadí, v jakém přicházely.

Improvizaci se v různých formách věnuji od dětství, tím pádem pro mě byl tento workshop velmi podnětný. Zaujalo mě, že šel rovnou po samotné věci: „Moc nad tím nepřemýšlej, překvap sama sebe, nemusíš používat to, co je v životě běžné, zkus to udělat jinak, pozorně prožvej to, co předvádíš (zvládla bys celou svoji improvizaci zopakovat?). David Moss mě inspiroval otevřeností a „vše-možností“, až se tak nějak stalo, že jsem tuto kapacitu na závěr své improvizace cvrnkla do uší. Byl to trochu risk, ale těsně před tím jsem si vypočítala, že urazit se prostě nemůže. Patřilo to tam! Řekl o sobě, že je z jiné planety, a měl pravdu. Skutečně nabídl něco velice netradičního, naprosto originálního a navíc mu bylo jedno, kdyby si každý druhý v řadě klepal na čelo. Aby taky ne, je prostě jiný. A každý, co sedíme v řadě, onu „jinakost“ zvládáme jinak.

Tohle mě prostě zajímá a baví, přesně tohle bych uvítala alespoň tak jednou za týden. Nerada bych o podobné workshopy přišla, tento si mě našel našťást sám. Tak snad zase brzy.

Děkuji, bylo to skvělé.

Hana Hána

David Moss

Predstavenie Davida Mossa ma len utvrdilo v tom, ako veľmi sú divadelné prvky dôležité v súčasnej hudbe.

Haimoni Balgavá

Čo sa týka koncertu a workshopu Davida Mosse, myslím, že oba boli mnohými spôsobmi prínosné. Páčilo sa mi, ako uvažuje o čase a ako tieto úvahy hneď prekladá do praxe, a veľmi som ocenil jeho návrhy rôznych spôsobov kompozície a hry.

Michal Mitro

Prednáška bola veľmi zaujímavá, bohužel již na ní jsem věděl, že v termínu koncertu mám jiné povinnosti. Později jsem si na youtube vyhledal nějaká videa s Davidem Mossem a upřímně jsem byl rád, že jsem na koncertu nemohl být, tento druh „umění“ totiž není zrovna mým šálkem.

Nicméně určitě jsem pro pořádání takových seminářů, snad příště bude tvorba přednášejícího trochu blíže mému vkusu.

Vít Miškařík

David Moss je obdivuhodná osobnosť v hudobnom svete. Kurzy s ním boli pre mňa niečo nové a zaujímavé, keďže som ešte na niečom podobnom nebola. Zaujala ma myšlienka, že človek má nespočetné množstvo možností, či už s nástrojom, ale aj bez nástroja tvoriť hudbu a dokázať prilákať, diváka udržať ho v napätí a priniesť mu nezabudnuteľný zážitok. Už len to, ako sa dá pracovať s telom a hlasom, kde môžeme využiť tak obrovskú škálu fantázie, je fascinujúce.

Alžbeta Sivčáková

Advergame jako „nový“ nástroj v marketingové komunikaci

Tomáš Cafourek

Transformace tvůrčích odvětví už není za dveřmi. Připusťme si, že dveře jsou již notnou chvílí dokořán a od hudebních, respektive divadelních manažerů se zcela oprávněně očekává, že budou vždy připraveni vést své svěřence dál za prah nových postupů a budou nezávisle experimentovat s nejrůznějšími nástroji. V případě marketingové komunikace to platí minimálně dvojnásob. Jedním z doposud nevyužívaných komunikačních nástrojů v odvětví hudebního divadla je tzv. „advergame“.

Hra pro reklamu

Termín advergame je složen z anglických slov advertisement (reklama) a game (hra), který můžeme volně interpretovat jako reklamní hru. Jedná se o speciální zejména online aplikaci, která je vytvořena za cílem prezentovat konkrétní značku/produkt/službu nebo v našem případě i uměleckou osobnost a předat hráči určité sdělení. Reaguje na velmi jednoduchý předpoklad – většina lidí si ráda hraje. Příručky marketingových specialistů nabízejí souhrn základních kritérií, která by měla advergame splnit, aby byla schopná své recipienty zaujmout. V popředí stojí jednoduchost, snadné ovládní, element zábavy, jedinečný obsah a poutavý příběh, vhodně zvolené grafické ztvárnění hry a samozřejmě i hudba a další doprovodné zvukové efekty. Doktorand MgA. Tomáš Cafourek z Katedry hudební produkce na Hudební fakultě JAMU v Brně se pokusil v rámci vlastního specifického vysokoškolského výzkumu vytvořit experimentální verzi možné advergame s názvem *Rocc – The Rise Of The Masters* jako podpůrného nástroje marketingové komunikace konkrétního umělce, operního režiséra.

Na začátku bylo zklamání

Představte si na okamžik, že nejste právě výkonným umělcem, ale někým, kdo je vám jako výkonnému umělci při vašem

představení velmi blízko. Nyní jste posluchačem, respektive divákem. Jako divák se vydáváte na představení do nejbližšího operního domu a jste v nejistém očekávání, co přijde poté, když se rozestře opona... Vaše nejistá očekávání se stala skutečností a minuty do přestávky jsou delší než celé hodiny. O přestávce se zájmem nasloucháte hovoru ostatních diváků a sdílíte jejich názor: „*Ten XY* (myšleno režisér, pozn. aut.) *toho Janáčka zase zprzil*“. Dotyčnému režisérovi můžete výkon ohodnotit hned několika způsoby, jste-li stejného názoru jako většina publika. Neprojevíte mu po představení uznání potleskem, ale naopak se rychle odeberete ze sálu, příště už na jeho představení znovu nepřijdete a dáte přednost třeba sportovnímu utkání, nebo využijete možnost komentáře u recenze na některém z online portálů a sdělíte danému umělci (umělec je zpravidla hned mezi prvními, kdo recenzí čte) svůj názor aj. Jak k tomu ale přijde skladatel operního díla, který už mezi námi není a měl se svojí operou zcela jiné inscenační záměry a představy?

Akci následuje reakce

Právě tento zcela jasný a běžný jev v praxi hudebního divadla se stal předlohou malého týmu vývojářů vedených doktorandem Tomášem Cafourekem pro předlohu experimentální akční video hry z operního světa, kdy vy, coby divák/hráč ve hře vystupujete jako skladatel, který se bohužel nemůže nijak bránit tomu, jak je s jeho dílem nakládáno. Můžete si vyhrnout rukávy a dát režisérovi pořádnou lekci. A to vše na scéně z daného operního představení z dílny daného režiséra. Takto postupujete hrou level za level a v rámci předkládané video hry nahlédnete z první řady na scénu dalších představení, seznámíte se s kreslenými podobiznami několika operních skladatelů při poslechu remixů jejich hudby. A protože hluboko v nitru každého umělce spolu zpravidla vždy zápasí nejméně dvě osobnosti, při postupném zdárném překo-

nání režiséra v roli vybraných skladatelů budete ve finále hry právě jedním z aktérů jeho vnitřního ega a ocitnete se v boji sami proti sobě.

Kdo by chtěl být tím zlým?

Ještě před obhájením projektu specifického vysokoškolského výzkumu experimentální akční video hry stál řešitel, doktorand Cafourek, před mnohem náročnějším úkolem, a sice přesvědčit svého svěřence, operního režiséra k tomu, aby se s ideou nového komunikačního ztotožnil. „*Myslím, že je to skvělý nápad, ale proč mám být já ten zlý?*“ reagoval slovinšský režisér Rocc, proti kterému ve hře bojujeme. První získaná data od recipientů ve stručnosti prokázala vedle zájmu o hru mezi mladým, a tedy novým potenciálním publikem režiséra také skutečnost, že na základě hraní hry se většina recipientů rozhodla zjistit si o režisérovi další informace a také se vydat na jeho představení.

Za oponou

Advergame jako nástroj marketingové komunikace může našim umělcům přinést pozitivní výsledky. Není třeba zastírat, že vytvořit alespoň trochu zajímavou hru, která obstojí v konkurenci dnešního herního vývoje, není jednoduchý úkol a vyžaduje úsilí, finanční i lidské zdroje. My však můžeme vsadit na jedinečné prostředí uměleckého světa, které není zrovna běžným obsahem video her. Chceme-li jít naproti našemu novému publiku, měli bychom se snažit mluvit jeho jazykem a být mu přístupní na místech, kde se pohybuje. Internet a konkrétně online video hry jedním z těchto míst bezpochyby jsou.

Leoš Janáček

Richard Wagner

Errata ke knize Prozření Genesisovo

Dále korigované údaje o Miloši Hlávce uvedené v knize prof. PhDr. Bořivoje Srby, DrSc., *Prozření Genesisovo – Insce nační tvorba pražských českých činoherních divadel za německé okupace a druhé světové války 1939–1945*, kterou vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2014, uvedené na straně 51 a 81, jsou podle současného stavu poznání nepravdivé.

Miloš Hlávka neměl politické přesvědčení, projevující se v ochotě spolupracovat s okupanty. Neměl pozitivní postoj k tehdejšímu režimu a nesympatizoval s tehdejšími nacistickým Německem. Se žádnými pravicovými nacionalisty neusiloval o založení revue Sever-Jih, jež měla propagovat v duchu Háchovy politiky kulturní spolupráci mezi Čechy a Němci. Naopak, Miloš

Hlávka se po dobu okupace nikdy nezpronevěřil poslání českého kulturního pracovníka a k jeho osobě bylo vydáno in memoriam Osvědčení o státní a národní spolehlivosti. Miloš Hlávka po celou dobu okupace pracoval v Národním divadle (jako lektor, dramaturg a později zastupující šéf činohry), o jeho skutečném protirežimním smýšlení svědčí dramaturgické činoherní záměry a tituly her, které byly zakazovány, popřípadě byly úředně označovány jako pro naši první scénu „nevhodné“.

Manželka Miloše Hlávky, paní Irmgard Otte (německé národnosti), žila v Československu od roku 1926 jako československá občanka a toto občanství jí bylo po válce zachováno. Profesor Srba, který již bohužel od května 2014 není mezi námi, se nemůže k záležitosti vy-

jádit. Autor patrně vycházel při hodnocení osobnosti Miloše Hlávky jen z nepřesných údajů Práva lidu ze 7. 6. 1945 a dále ze vzpomínek Rudolfa Stránského s názvem „Očima svědka“ a Jaroslava Pokorného s názvem „Trampoty opozičních novinářů“ ve sborníku Theater-Divadlo: Vzpomínky českých divadelníků na německou okupaci a druhou světovou válku (Praha: Orbis, 1965). Tyto prameny, jak ukazuje novější literatura, však nejsou spolehlivé a informace v nich obsažené byly pozdějším bádáním jako nesprávné vyvráceny.

V Brně dne 4. 11. 2016

JAMU (vydavatel)
na žádost Ing. Petra Hlávky

Mezinárodní varhanní soutěž Petra Ebena 2016

Petra Andrlová

Na konci října loňského roku se v Opavě konal 19. ročník Mezinárodní varhanní soutěže Petra Ebena. Do interpretační části soutěže se přihlásilo 29 účastníků a 12 varhaníků mělo změřit síly v improvizaci. Umělecké výkony posuzovala mezinárodní porota složená z vynikajících interpretů a pedagogů. Předsedou poroty byl Jaroslav Tůma (Česká republika), dalšími členy poroty byli Hans Fagius (Švédsko), Aude Heurtematte (Francie), Balázs Szabó (Maďarsko), Jaroslaw Wróblewski (Polsko), Bernadetta Šušnava (Slovensko) a Petr Čech (Česká republika).

Ještě před samotným zahájením soutěže se vždy v neděli večer koná koncert jednoho z porotců. Nejedná se zřejmě o nej-příjemnější úkol, jelikož hrát před publikem, které je z velké části tvořeno varhaníky, musí být velmi zodpovědná úloha. Letos se jí se ctí zhostil přední bachovský interpret Hans Fagius.

V pondělí a úterý probíhalo v sále knihovny Petra Bezruče první kolo soutěže v interpretaci. Naše akademie zde měla hojné zastoupení – kromě mě se porotu snažili zaujmout také Jiří Kovář, Markéta Propokovičová, Václav Stoklasa a Václav Zeman. V prvním kole jsme interpretovali jeden ze Schüblerových chorálů Johanna Sebastiana Bacha a poté si každý zvolil dílo od soudobých skladatelů – na výběr byla II. chorální fantazie „Svatý Václave“ Petra Ebena, Svatební toccata Otmara Máchy, Koncertní etuda Františka Fialy, Fantazie d moll Miloslava Kabeláče či Invokace pro varhany Klementa Slavického. Do druhého kola postoupilo 11 soutěžících.

Václav Stoklasa a Václav Zeman se zúčastnili také střednědobé soutěže v improvizaci v konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie. Soutěžící si museli poradit se zadanými tématy z děl Petra Ebena a postní písní Ó hlavo Těla církve. Témata byla oznámena brzy ráno, přes den probíhaly přípravy u varhan a od osmi hodin večer jsme si vyslechli soutěžní výkony. Vyhlášení

výsledků proběhlo ještě ten den, porota rozhodla, že se zadaných témat nejlépe zhostil Daniel Strzdała z Polska.

Druhé kolo interpretační soutěže proběhlo ve čtvrtek v chrámu svatého Ducha. Na programu byly části z jedné ze dvou mší Françoise Couperina, poté menší skladba jednoho z českých autorů (Jan Blažej Kopřiva, Jan Zach či Josef Ferdinand Norbert Seger) a dílo Johanna Sebastiana Bacha. Do třetího kola postoupili čtyři soutěžící.

Finále soutěže se stejně jako improvizace konalo v sobotu v konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie. Program musel obsahovat dílo od Petra Ebena v rozsahu nejméně 10 minut. Poté už bylo na soutěžících, čím vyplní zbývající časový limit. Vzhledem k dispozici nástroje si většina vybrala romantické či soudobé skladby. Vítězkou soutěže, která zároveň získala také cenu za nejlepší interpretaci díla Petra Ebena, se stala Jemima Stephenson z Velké Británie.

Letošní ročník soutěže byl mojí čtvrtou návštěvou Opavy. Potřetí jsem se zúčastnila soutěžního klání a jednou jsem Opavu navštívila v rámci přehlídky varhaníků z konzervatoří. Mezinárodní soutěž Petra Ebena je jednou z mála varhanních soutěží pro studenty konzervatoří a vysokých uměleckých škol, která se koná na území České republiky, proto se do Opavy vždy všichni velmi těšíme. Je to jedinečná příležitost, jak potkat přátele z celé republiky, Slovenska a Polska, dozvědět se, jak to chodí na ostatních školách a co je kde nového. Málokdo jezdí na soutěže kvůli výhře, pro většinu z nás je to možnost, jak porovnat svoje síly s ostatními, zjistit, kde jsou naše slabiny a navázat nové kontakty ze světa varhanní hudby.

Autorka článku získala na Mezinárodní varhanní soutěži Petra Ebena třetí cenu.

Za barokní hudbou na konferenci do staroslavného Canterbury

Jana Michálková Slimáčková

Začátek prázdnin jsem věnovala hudbě 17. a 18. století, byla jsem totiž Hudební fakultou JAMU vyslána na 17. bienální mezinárodní konferenci o barokní hudbě, kterou ve dnech 13.–17. července

2016 pořádala Christ Church University ve spolupráci s Royal Musical Association v anglickém Canterbury.

Ve Velké Británii jsem byla několikrát – studijně i soukromě, ale toto nádher-

né město s dávnou historií jsem dosud nenavštívila. Velkým překvapením pro mě bylo, že při mém nočním příjezdu mě přivítal službukonající vrátný česky! Po neformálním setkání na zahradě ka-

novnického domu vpodvečer prvního dne začaly od čtvrtka 14. července plně tři dny naplněné referáty. Konference se zúčastnilo kolem 180 hudebních historiků, hudebníků, amatérských zájemců i studentů z institucí celého světa. Program probíhal paralelně ve čtyřech nebo pěti místnostech, naplánováno bylo celkem 139 půlhodinových referátů a 2 diskusní setkání o nejrůznějších aspektech barokní hudby. Mnohdy bylo obtížnou otázkou kam jít, účastníci proto na jednotlivé příspěvky přecházeli z místnosti do místnosti. Témata referátů zaplňovala celou škálu geograficky, sociologicky, žánrově, týkala se Bacha, Händela, Frobergera, od jehož narození letos uplynulo 400 let atd. Ze zahraničních odborníků jsem osobně znala jen profesora Thomase Hochradnera ze salcburského Mozarteu, který jezdí i na brněnská kolokvia, a profesora Tima Cartera (University of North Carolina, Chapel Hill, USA), jehož přednášky jsem navštěvovala během mé stáže na Royal Holloway College (University of London) před 23 lety, on pak pro BBC natáčel rozhlasový pořad v Praze, v Brně a v Kroměříži. Z mnoha dalších referujících, kteří mě zaujali, bych jmenovala např. Tanju Kovačević z Queen's University v Belfastu (nově objevený pramen Bachových skladeb pro sólové housle) a Yo

Tomitu z téže univerzity, který referoval o Altnickolových opisech Bachových děl; Arne Spohr z Bowling Green State University, USA, hovořil o černošských trumpetistech na německých dvorech 17. století, Michael Dodds z Yale University, USA, studuje modalitu v hudbě 17. století, Janet Page z University of Memphis, USA, se zaměřila na provádění chórů ve vídeňské konventu sv. Vavřince počátkem 18. století, Massimiliano Guido (Universita degli Studi, Pavia, Itálie) přiblížil vývoj fantazie od Frescobaldiho pod C. P. E. Bacha. Velkou pozornost poutaly významné osobnosti konference – specialisté na italskou hudbu: Jeffrey Kurtzman (Washington University, St. Louis, USA) nabídl neoplatonský pohled na Monteverdiho Ariadnu a Wendy Hellerová (Princeton University, USA) zkoumala vliv vydání Ovidiových Metamorfóz G. A. dell'Anguillara (1563) na operní libreta. Velmi mě zaujalo diskusní setkání o teoriích, problémech, potenciálu kulturní výměny v evropské hudbě 17. století, další diskuse se zaměřila na studium anglických kopistů a jejich rukopisů za pomoci moderních technologií. Českou republiku jsme zastupovaly dvě: Jana Spáčilová z Univerzity Palackého v Olomouci se zaměřila na operní pasticcia v 18. století, konkrétně Orlandiniho Antigonu, já jsem

hovořila o varhanních fugách českých zemí 18. století; ač je tato tvorba většinou podceňována, zaujala mé kolegy, jeden Angličan obdivoval, jak staří čeští mistři dokázali pracovat s malými motivy. Konference probíhala v přátelské, kolegiální atmosféře, mnozí muzikologové pokračovali v probírání studované problematiky po skončení každodenního programu. Ve čtvrtek večer zazněla ve vynikajícím koncertním provedení Pepuschova divadelní hra Venuše a Adonis (1715) v podání ansámblu Harmonious Society of Tickle-Fiddle Gentlemen, jehož uměleckým vedoucím je Robert Rawson, docent hostitelské Christ Church University a hudební historik, který se mj. zabývá i hudbou naší země. Páteční podvečer náležel bohoslužbě v katedrále, při níž kromě výborného tamějšího varhaníka také hráli instrumentalisté-účastníci konference. Někteří přijeli na jeden den, mnozí na celou konferenci. Leckteří se v Canterbury (opět po dvou letech) setkali s dlouholetými přáteli, jiní navázali nové kontakty. Je třeba pochválit pořadající Christ Church University, která obdivuhodně zajistila průběh konference téměř do nejmenších detailů, takže účastníci z Canterbury odjízďeli spokojeni a povzbuzeni k další badatelské práci.

MIK 2016

František Kantor

Stejně jako každý rok se začátkem července na hudební fakultě JAMU konaly Mezinárodní interpretační kurzy. Klientelu tvoří obvykle studenti středních uměleckých škol z Česka i ze zahraničí. Často je jejich hlavní motivací kontakt s akademickým prostředím, zejména pak s pedagogy, jež zde vyučují jejich obor. Studenti se tak mohou představit a navázat i budoucí spolupráci – ve většině případů jejich aktivita a zájem směřuje k přijímacímu řízení. Pedagog má možnost nejen mladé hudebníky inspirovat, motivovat, navést je na tu správnou

cestu metodických návyků a chápání hudby, ale zejména získat představu, jak dokáže student pracovat, jak se umí učit a zda má perspektivu jeho umělecký růst. Pro přijetí ke studiu tak vzniká spousta relevantních podkladů. Není totiž jednoduché skutečně přesně a spravedlivě posoudit kvality uchazeče během poměrně krátkého, vymezeného času během vystoupení na přijímacích zkouškách. *„Byl to mimořádný výkon jinak nepřiliš nadaného žáka nebo přílišnou nervozitou poznamenaný projev pracovitěho talentu?“*

Letošní 49. ročník MIK byl výjimečný, a proto stojí za detailní přiblížení. Přijelo totiž 94(!) účastníků ze 101 přihlášených. Složení bylo skutečně mezinárodní – kromě ČR vyslaly své adepty i SR, Španělsko, Řecko, Chorvatsko, Srbsko, Ukrajina, Bělorusko, Rusko, Arménie, Dánsko, Nizozemí, USA, Japonsko, Čína a Korea. Věkové rozpětí bylo široké – od 9 do 72 let. Vedle zájemců o budoucí studium na JAMU se objevili i profesionální hráči symfonických orchestrů, pedagogové základních uměleckých škol, jakož i jejich žáci nebo například

absolventi bakalářského studia v zahraničí, zajímaví se o magisterské pokračování na naší škole. Průběh kurzů zajišťoval jejich ředitel prof. Václav Kunt, který se spolu se svým organizačním týmem (Radka Nesvadbová a Petra Koňárková) vždy po celý rok snaží vytvořit vhodné podmínky a předpoklady pro úspěch následujícího ročníku. Vyučovány byly tyto obory: flétna a pikola – prof. Václav Kunt a doc. František Kantor, housle – prof. František Novotný, hoboj – doc. Jurij Likin, klavír – prof. Alena Vlasáková a doc. Jan Jiraský, Ph.D., kontrabas – prof. Miloslav Jelínek a zpěv – doc. Zdeněk Šmukař.

V úvodu kurzů se uskutečnil zahajovací koncert pedagogů – vystoupili na něm doc. Jan Jiraský, Ph.D., doc. Jurij Likin, prof. František Novotný, MgA.

Kristina Vaculová, Ph.D. j.h., klavírní spolupráce se ujal odb. as. MgA. Radim Pančocha. Pro studenty byly během kurzů připraveny doplňkové akce jako prohlídka města, návštěva Památníku L. Janáčka a výlet do vinného sklípku. Každý den se konaly koncerty, mladí hudebníci se tak mohli vzájemně inspirovat, srovnávat, poslouchat výkony nejen ve svém oboru. Výkony některých umělců měly velmi vysokou úroveň a byly ozdobou tohoto desetidenního muzikantského soustředění.

Pro účastníky jednotlivých oborů byly připraveny také přednášky, uskutečnila se návštěva houslařské dílny a výstava fléten a flétnových hlavic. Nástrojař a konstruktér pikol Stanislav Finda na své přednášce naučil přítomné flétnisty jak o svůj nástroj správně pečovat, vysvětlil

vlastnosti jednotlivých typů flétnových hlavic, odlišnost jejich konstrukce.

Největším přínosem Mezinárodních interpretačních kurzů však byla nesmírná spokojenost všech frekventantů, pedagogy mohly hrát u srdce četné pochvalné komentáře z domova i ze zahraničí, vyjádření touhy přijet za rok znovu nebo dokonce setkávat se častěji. Je to velký příslib do jubilejního 50. ročníku MIK v příštím roce, kdy navíc oslaví naše škola 70. výročí od svého založení. Již v tyto dny se začíná připravovat slavnostní zahajovací koncert pedagogů pro tuto výjimečnou událost. Bude se konat v Besedním domě, pozvaná bude široká veřejnost a věříme, že povědomí o vysoké úrovni našich uměleckých kurzů tak překročí rámec školy a úzkého okruhu odborníků.

Rekordní počet soutěžících z HF JAMU

Zdeněk Šmukař

Tradičně začátkem listopadu – konkrétně v termínu 4.–11. listopadu 2016 – proběhl v Karlových Varech již 51. ročník Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka. Karlovy Vary přivítaly s otevřenou náručí, svými pověstnými termálními prameny a docela pěkným podzimním počasím rekordní počet 113 účastníků z 19 zemí světa. Také HF JAMU vyslala letos na tuto soutěž rekordní počet – a to 11 soutěžících. Myslím, že se dá říci, že jsme v letošní velmi silné konkurenci obstáli se ctí, poněvadž se 5 našich studentů dostalo ve svých kategoriích do finále.

V kategorii **Píseň** (do 35 let a hodnotí se ženy a muži dohromady) se do 2. kola jako jediný z mužských účastníků dostal náš student 3. roč. bakalářského studia Tadeáš Hoza.

V kategorii **Junior** (hodnotí se ženy a muži do 24 let zvlášť) jsme obstáli velmi dobře. V mužích byl čestným uznáním oceněn Tadeáš Hoza, to samé ocenění obdržela v ženách Doubravka Součková a největšího úspěchu dosáhla Ivana Pavlů, které byla udělena 3. cena.

Reprízovaný Koncert vítězů karlovarské soutěže proběhl 12. 11. 2016 v Divadle J. K. Tyla v Plzni. Na snímku jsou dvě posluchačky HF JAMU – Ivana Pavlů a Zdislava Bočková – s předsedou poroty Petrem Dvorským.

Všichni účinkující plzeňského koncertu se vyfotili s Petrem Dvorským a ředitelem plzeňského divadla Martinem Otavou.

V kategorii **Opera** (hodnotí se ženy a muži do 35 let zvlášť) jsme měli ve finále 2 žhavá želízka. Nakonec porota udělila dvěma našim studentkám – Zdislavě Bočkové a Tereze Maličkayové – čestná uznání. Kromě toho získali naši studenti některá zvláštní ocenění. Zdislava Bočková Cenu ND Brno – tj. hostování v představení ND Brno v sezóně 2017/2018, dále cenu Gustava Mahlera – to jest účinkování na festivalu

Hudba tisíců – Mahler 2017. Tutěž cenu obdržel také Tadeáš Hoza, který navíc získal cenu Společnosti Antonína Dvořáka za nejlepší interpretaci skladatelovy písně. Ivana Pavlů byla poctěna cenou Carangelo Belcanto Academy za nejlepší výslovnost a interpretaci italského repertoáru určenou českým a slovenským účastníkům. Navíc získala ještě cenu Jana Lucemburského od společnosti Music Enterprise, která se podílí na prohlou-

bování uměleckých aktivit mezi Lucemburskem a Českou republikou.

Myslím, že z výčtu cen je jasné, že to byl pro HF JAMU celkem úspěšný ročník a já bych chtěl i touto cestou upřímně poděkovat a poblahopřát všem, kteří se umístili, ale také všem, kteří v letošní velmi silné konkurenci srdnatě bojovali.

Toť postřehy jednoho porotce z jednáctičlenné mezinárodní poroty, které předsedal pan Peter Dvorský.

Orchestrální akademie i pro hudební manažery

Tomáš Cafourek

Filharmonie Brno založila v předloňské sezóně po vzoru řady evropských i světových orchestrů vlastní orchestrální akademii coby institut vychovávající mladou generaci hudebníků, kteří by tak jednou mohli usednout za notové pulty v Besedním domě či v novém brněnském koncertním sálu. Zajímavé novum v rámci edukačního projektu orchestrální akademie je i aktivní působení posluchačů oboru Hudební manažerství z Katedry hudební produkce na Hudební fakultě JAMU v Brně, protože se zapojením manažerských oborů se v případě jiných orchestrálních akademií zatím setkat nemůžeme.

Jak tato spolupráce vznikla a v čem je výjimečná? Co má studentům přinést a jak ji vidí ředitelka Filharmonie Brno, PhDr. Marie Kučerová?

Skutečnost, že jsou do akademie velmi úzce zapojeni také posluchači manažerství z Hudební fakulty JAMU, je zcela ojedinělou a inovativní novinkou, která poukazuje na progresivní rozvoj hudebně-manažerského oboru. „S Filharmonií Brno spolupracujeme dlouhodobě v rámci kontextu celé Hudební fakulty JAMU v Brně. V rámci výuky naší katedry je pedagogicky velmi aktivní i vrcholový management filharmonie.

Na základě této skutečnosti byl již jen v uvozovkách krůček k tomu, abychom naši vlastní spolupráci více prohloubili a rozšířili. Podobnou možnost nenabízí nikde ve světě žádná vysokoškolská instituce, ačkoliv projekty nejrůznějších orchestrálních akademií či operních studií jsou dobře známé a zavedené,“ uvedla doktorka Lucie Šilerová, vedoucí Katedry hudební produkce na Hudební fakultě JAMU v Brně, která spolu s Marií Kučerovou, ředitelkou Filharmonie Brno, stála u zrodu této jedinečné příležitosti nového profesního vzdělávání posluchačů katedry.

Studenti nejdříve získávají teoretické znalosti o provozu filharmonie ve specializovaném předmětu přímo od pracovníků managementu Filharmonie Brno, kteří se tak stali plnohodnotnými pedagogy katedry. Pro zájemce následuje praktická stáž přímo v provozu filharmonie, a to napříč všemi odděleními od koncertního oddělení, přes finanční, dramaturgii, marketing až po specializované oddělení pro pořádání Mezinárodního hudebního festivalu Brno, Mezinárodního hudebního festivalu Špilberk či festivalu Mozartovy děti. Získané teoretické znalosti tak pracovníci filharmonie zasazují studentům do odpovídajícího praktického kontextu a také konkrétních manažerských postupů v reálném provozu. Posluchači mají možnost nejen velmi zblízka nahlédnout do řízení a každodenního chodu organizace, ale navíc pod odborným mentorstvím managementu filharmonie samostatně vykonávají svěřené praktické úkoly. Získávají tak první nezanedbatelné reference při následném vlastním uplatnění na trhu práce.

Další odborné vzdělávání v hudebním managementu a produkci je navíc i jedním z cílů Konceptce podpory umění v České republice na léta 2015 až 2020 přijaté vládou České republiky s důrazem na profesionalizaci a rozvoj kreativity nejen pro umělecké tvůrce, ale zároveň také manažery, administrátory a další pracovníky v oblasti kultury, aby bylo dosaženo jejich vyšší profesionalizace a mezinárodní konkurenceschopnosti. To vše především s ohledem na současné potřeby trhu a měnící se podmínky provozu umění. Zajištěním naplnění tohoto cíle je pověřeno Ministerstvo kultury České republiky ve spolupráci s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Katedra hudební produkce na Hudební fakultě JAMU v Brně ve spolupráci s Filharmonii Brno stanovený cíl Konceptce aktivně naplňuje s pozitivními výsledky právě prostřednictvím participace posluchačů Hudebního manažerství ve Filharmonii Brno. „Pro naše stávající posluchače, ale i pro budoucí uchazeče o studium hudebního manažerství u nás vymýšlíme nové podněty a chceme přinášet odpovídající inovace. Cílem našeho úsilí není jen připravit pro studenty pestrou paletu studijních a praktických předmětů. Především se opíráme o reálné podmínky na trhu práce v prostředí mezinárodní konkurence. Práce v kterémkoli z manažerských oborů staví člověka neustá-

Ředitelka Filharmonie Brno PhDr. Marie Kučerová

le před náročné úkoly a může samozřejmě přinášet i mnohá zklamání pro lidi bez patřičné průpravy. Naším prvořadým úkolem je absoluty Katedry hudební produkce na tento fakt již během studia připravit a do vlastní praxe vybavit odpovídajícími znalostmi i praktickými zkušenostmi. Věřím, že se nám to daří dobře a právě jedinečná inovace v kontextu projektu orchestrální akademie Filharmonie Brno je důležitým projevem našeho úsilí,” uzavírá dr. Šilerová.

Slova dr. Šilerové dále v rozhovoru rozvádí PhDr. Marie Kučerová, ředitelka Filharmonie Brno. Pojdme se tedy společně podívat vůbec k počátku myšlenky založení institutu orchestrální akademie v Brně, ale především se pojdme dozvědět, jaká očekávání má management filharmonie a jaké zkušenosti chce studentům zprostředkovat.

S obdobnými typy tzv. orchestrálních akademií se v kontextu evropských i světových orchestrů setkáváme. Co Vás vedlo k tomu, založit takový institut také v Brně?

Na úplném začátku byla praktická potřeba. Navzdory tomu, že Filharmonie Brno znamená opravdu velký orchestr přesahující stovku hudebníků, často se dostáváme do situace, že potřebujeme orchestr doplnit o externí hudebníky. Logické to je u méně obvyklých nástrojů, ale rovněž u zdvojeného obsazení či u simultánně chystaných projektů, kdy se orchestr rozdvouje. Můžeme oslovit

buď zkušené kolegy z jiných orchestrů, anebo výborné studenty. A odtud už byl jen krůček k myšlence spojit užitečné se smysluplným – získat skvělé talenty pro náš orchestr, kterým zároveň dáme šanci tolik potřebné a žádané praxe.

Do akademie jsou aktivně zapojeni také posluchači oboru Hudební manažerství na Hudební fakultě JAMU v Brně. Co přesně je jejich úkolem a co si z této praktické zkušenosti mohou odnést?

Orchestrální akademie byla posléze doplněna o hudební manažery z Hudební fakulty JAMU v Brně, zde jde opravdu o úzkou spolupráci s touto školou, na rozdíl od orchestrální akademie, která je konkurzem otevřená studentům ze všech škol. Opět na začátku stála praxe – hudební manažeři si u nás vykonávali praxi již předtím v různých odděleních, zejména při festivalech, kdy opravdu nestíháme. To platí stále, ale dali jsme tomu s doktorkou Šilerovou studijní rádek a program, kde je možno v klidu učebny sdílet všechny souvislosti práce hudebního manažera u jednoho z typických budoucích zaměstnavatelů – filharmonie. V rámci dvousemestrálního studia získají přehled o historii, významu a postavení instituce v rámci profesionálního světa, o ekonomice, produkci, dramaturgii, marketingu a festivalové produkci.

Proč jste se rozhodla otevřít akademii také pro posluchače Hudebního manažerství?

Pokud mohu usuzovat z prvního ročníku, posluchači mnohdy teprve hledají svou profesní parketu, akademie by jim mohla usnadnit úvahy o budoucnosti, někdo směřuje spíše k produkci, někdo k marketingu. Doufám, že akademie může pomoci studenty rychleji orientovat v tomto složitém, byť krásném byznysu. I když i zde platí, že ten, kdo chce pracovat a vzít na sebe zodpovědnost, si práci najde snadno.

Jaké předpoklady by měl mít a splňovat kandidát z oboru Hudebního ma-

nažerství, který by se chtěl následně stát plnohodnotným členem Vašeho manažerského týmu?

Už jsem to zmínila – především chuť do práce. Tím myslím práci skutečnou. Psaní a vymýšlení projektů je pěkné, ale o praxi to mnoho nevyovídá. Naší mantrou jsou termíny, smlouvy, faktury, dodržení rozpočtu a především reakce na neustálé změny. Při tom všem vysoká sociální empatie, protože se pohybujete v citlivém prostředí hudebníků a posluchačů a při hudbě jde hlavně o city. Ty si my sami moc nemůžeme dovolit – já

si hudbu užívám hlavně na koncertech jiných pořadatelů, u těch našich pořád jedním okem sleduji případné nedostatky a problémy, kterých si třeba nikdo jiný nevšimne. Klasická profesní deformace.

Jaké hlavní klady podle Vás přináší spolupráce se studenty?

Mají otevřené oči, vidí věci z jiného úhlu, než jak je můžeme vnímat my zvnitřku. Jsou tak tolik potřebným zrcadlem, abychom si nemysleli, že víme všechno nejlíp. A tajně doufám, že se mezi nimi třeba urodí budoucí skvělý kolega.

Renomovaní klarinetisté na JAMU

Vít Spilka

V rámci projektu Fondu rozvoje vzdělávací a umělecké činnosti se na Hudební fakultě JAMU uskutečnily během listopadu 2016 interpretační kurzy dvou významných světových klarinetistů – Paola Beltraminiho (Itálie) a Shirley Brill (Izrael/Německo).

Oba hosté vyučovali v délce tří dnů, náplň kurzů byla zaměřena na studium standardního klarinetového repertoáru a studium orchestrálních partů a sóla. U Paola Beltraminiho byla výuka obohacena rovněž o přístup k interpretaci soudobých skladeb. Krátkodobé hostování zahraničních pedagogů znamenalo pro klarinetovou třídu JAMU velký přínos: Paolo Beltramini doslova oslnil skvělým a v mnoha ohledech originálním metodickým přístupem k řešení problematiky klarinetové hry. Jakožto zkušený hráč pak fenomenálním způsobem demonstroval své názory ukázkami vlastní interpretace, která je pro studenty nesporně inspirativní – všechna významná orchestrální sóla hraje z paměti, dokonale ovládá formální a harmonickou strukturu skladeb, vyučuje nejen s nástrojem v ruce, ale i s pomocí klavíru. Jeho výuková koncepce by se dala shrnout do tří hlavních charakteristik: kreativní, moderní a vybízející k přemýšlení.

Společné foto na závěr kurzů

V obdobném duchu probíhal kurz Shirley Brill. Světově renomovaná klarinetistka hostovala na HF JAMU již potřetí a opět potvrdila své výjimečné hráčské a pedagogické kvality: její důsledný přístup k řešení problematiky klarinetového tónu, prstové techniky, legata a hudebního pojetí nezapršel školu proslulé Sabine Meyer, která je žijící legendou klarinetové hry. Obzvláště v oblasti hudebního pojetí je Brill osobností, která umí u stu-

dentů probudit přesvědčivé hudební vyjádření a dokáže spontánním způsobem otevírat dosud netušené možnosti.

Oba kurzy značně obohatily výukový proces na Katedře dechových nástrojů HF a potvrdily smysluplnost koncepce hostování zahraničních pedagogů na JAMU. Velké poděkování patří hlavnímu iniciátorovi doc. Milanu Polákovvi, který je řešitelem daného projektu a oba kurzy skvěle připravil.

Malý fotokaleidoskop ze třídy hoboje

Jurij Likin

Masterclass na konzervatoři v italském Cagliari

Koncem listopadu dostala JAMU ocenění evropského programu Erasmus jako nejlepší vysoká škola v České republice. Hudební fakulta se také může pyšnit širokou škálou mezinárodních aktivit. Za zmínku stojí třeba Mezinárodní interpretační soutěž Leoše Janáčka, letní kurzy MIK, Fórum Setkání Musica Nova Plus, kurzy a workshopy hostujících pedagogů. Rozvoj mezinárodní spolupráce je jednou z hlavních priorit každé vysoké školy a je spojen především se studentskými a pedagogickými mobilitami. Na každém kolegiu děkana vedení fakulty schvaluje zahraniční stáže studentů a podporu jejich účasti v mezinárodních soutěžích, prodává a posuzuje nabídky participace v mezinárodních projektech a věříme, že tato skvělá praxe bude i nadále pokračovat.

Studenti dnes mají k dispozici veškeré informace o mezinárodním charakteru výuky a o internacionalizaci studijních programů a jsou svými učiteli neustále nabádáni k tomu, aby zkusili studium v zahraničí, porovnali různé možnosti a příležitosti a nabyli nových poznatků a zkušeností. Otázkou ovšem zůstává, zda tato motivace vůbec funguje a jak vnímají studenti tuto širokou paletu svých možností?

Osobně беру internacionalizaci výuky jako velký přínos a motivaci. Stačí říct, že obdobné zahraniční masterclassy v dávném roce 1990 mi otevřely cestu do světa a změnily můj osobní i profesní život. Právě proto velice rád učím Čechy, Slováků, Rusy, Ukrajince, Italy a Američany a můžu říct, že se i sám od hobojistů všech zemí celý život učím. Vám, milí čtenáři, nabízím reflexi mých studentů na dění ve třídě a hostování zahraničních pedagogů.

Happening studentů a pedagogů před budovou Hudební fakulty JAMU

Absolventka HF JAMU 2016

BcA. Veronika Faglicová (Slovensko):

Školský rok 2015/2016 bol pre hobojuv triedu JAMU plný úspechov. Traja študenti úspešne absolvovali bakalárske štúdium, Eva Otradvská bola prijatá na magisterské štúdium AMU do Prahy, Marcela Mrázová úspešne vykonala konkurz do Národného divadla v Brne, Evgeny Lubnin do Jihočeského divadla, Kirill Burdalev a Veronika Faglicová do Západočeského symfonického orchestra, a ďalšie.

Preto sme sa s hobojuvami z triedy JAMU rozhodli osláviť tieto úspechy a uzavrieť školský rok špeciálne – koncertom na otvorenom priestranstve priamo pred vchodom do budovy hudobnej fakulty. V počte šesť študentov a dvaja pedagógovia sme spoločne uviedli 1. časť koncertu Vivaldiho pre dve nástrojové skupiny. Je pravdou, že z dôvodu krehkosti nástrojov sa hobojuvisti hraniu vonku väčšinou vyhýbajú, počasie nám však mimoriadne prišlo.

Naše netradičné „divadlo“ samozrejme prilákalo pozornosť okoloidúcich, ktorí sa pristavovali, aby si vypočuli lúbebný súzvuk ôsmich nástrojov.

Masterclass Xenie Löfflerové z Berlína

Pavel Korbička, student 2. ročníku bakalářského studia HF JAMU:

Kurzy s osobnostmi, jako je Francois Leleux, Fabien Thouand, Xenia Löffler a v neposlední řadě Mario Frezzato, by chtěl zažít každý hobojuv, nám se tak poštěstilo v jednom semestru! Jelikož miluji baroko, tak se nejvíce těším z výše uvedených jmen na již třetí setkání, za dobu studia JAMU, se světovou barokní hobojuvkou Xenie Löffler, která dokáže člověka přenést do bohaté doby velkých mistrů.

Francouzský hobojuv a dirigent François Leleux, masterclass září 2016

**BcA. Marcela Mrázová, studentka
2. ročníku magisterského studia
HF JAMU:**

Světově známého hobojistu Françoise Leleuxe není třeba představovat. Proto byla velká radost a skvělá příležitost vypravit se do Ostravy, kde se masterclass konal, a s touto osobností se osobně setkat. Někteří ze studentů hoboje na HF JAMU měli možnost se masterclassu aktivně zúčastnit a nahlédnout takřka jako „pod pokličku“ jeho fenomenálních dovedností. Během lekcí se nám snažil předat tajemství uvolněné hry na hoboje a přiblížit nám skrze své názory a myšlenky způsob, jak přistupovat ke cvičení a k hudbě celkově. Bezesporu bylo toto setkání inspirující a motivující a zajisté nám vtilo do žil chuť zlepšovat své „hobojové“ dovednosti.

Italský profesor Mario Frezzato na HF JAMU

**Evžen Lubnin, student 1. ročníku ma-
gisterského studia HF JAMU
(Ruská federace):**

Za dobu studia na JAMU jsem potkal řadu významných osobností, o kterých se mi dřív mohlo jen zdát. Za tuto příležitost vděčím naší škole a jsem rád, že mohu být součástí skvělé internacionální třídy hoboje.

Sólohobojista La Scaly Fabien Thouand na HF JAMU

**BcA. Marcela Mrázová, studentka
2. ročníku magisterského studia
HF JAMU:**

Na konci října k nám na JAMU zavítala další výrazná a uznávaná hudební osobnost – hobojista Fabien Thouand. Také on se s námi podělil o svou koncepci výuky hoboje, o postupy nácvičku různých technických problémů, přičemž hlavním tématem byla dechová technika. Pro mne a myslím, že i pro mé kolegy-studenty byly tyto masterclassy velkým přínosem a otevřely nám další nové pohledy na naši hru a my si odnesli náměty a podněty k přemýšlení. Během dvou dnů, kdy kurzy probíhaly, panovala příjemná a přátelská atmosféra a už teď se všichni těšíme na další podobné projekty a zajímavé osobnosti, které nás třeba v budoucnu navštíví.

Hodina profesora Maria Frezzata ve třídě hoboje

**Líza Suchynová, studentka 2. ročníku
bakalářského studia HF JAMU
(Ukrajina):**

Ve třídě hoboje HF JAMU se pořád něco děje po celý rok, někdy ale přicházejí zcela výjimečná období. Tak v podzimních měsících k nám zavítali čtyři vynikající hobojisté – François Lelleux, Xenia Löflevrová, Fabien Thouand a Mario Frezzato. Každý z nich se ochotně podělil se svými zkušenostmi, představami o hudbě a způsobech řešení nejrůznějších technických problémů. Neskutečným přínosem pro mě byly hodiny zasvěcené barokní hudbě, které nám poskytl Xenia, jejímž posláním je usnadnit práci každého hobojisty a naučit studenty neustále zažívat „radost z hudby“. Francouz Fabien Thouand z La Scaly se podělil se svými zkušenostmi s prací v divadelním orchestru. Jako velice zajímavé se jeví i životní krédo Itala Maria Frezzata, specialisty na soudobou hudbu: „No music, just the sound of nature.“ Moc se těším na další setkání se zajímavými hosty!

JAMU získala 8. 11. 2016 na Valorizační konferenci ocenění Pečeť kvality Erasmus pro vysokoškolské instituce, které v akademickém roce 2014–2015 vysílaly své studenty na Erasmus pobyt do zahraničí. Přihlášeno bylo 14 vysokých škol (10 veřejných a 4 soukromé).

Ministryně školství Kateřina Valachová si 13. 1. 2017 prošla celou JAMU a napsala do školní kroniky: „Na energii, nasazení a výkonech studentů – našich budoucích špičkových umělců, šlo vidět, že akademie jede na plný plyn – Janáček by měl radost...“

Zpráva o Mezinárodní konferenci Tendence v současném herectví

Tereza Konývková

Divadelní fakulta Janáčkovy akademie múzických umění v Brně pořádala ve dnech 25. a 26. listopadu 2016 Mezinárodní konferenci Tendence v současném herectví a herecké pedagogice, jejímž cílem bylo vytvořit platformu pro setkání pedagogů herectví, režisérů, herců, divadelních teoretiků a historiků, aby mohli sdílet své poznatky a praktické zkušenosti vztahující se k uvedenému tématu.

Konferenční setkání zahájil Viliam Dočolomanský, který ve své prezentaci zmapoval dynamický vývoj způsobu herectví a s ním související dramaturgie mezinárodního divadelního studia Farma v jeskyni, které od jeho založení vede jako umělecký šéf. Následně vystoupila litevská divadelní teoretička a historička, Ramunė Balevičiūtė (Litevská akademie hudby a divadla, Vilnius), zabývající se mimo jiné výzkumem prostřednictvím umění, tzv. „artistic research“. Ve svém příspěvku otevřela klíčové otázky konference: Mají herci kvůli umění trpět? Kým je pro studenta herectví jeho pedagog? Kdo je „dobrým“ hercem?

Páteční program byl věnován především současnému přehodnocování tradičních hereckých technik: o herecké metodě Michaila Čechova promluvila například Nadežda Lindovská z Divadelní fakulty VŠMU či Aleš Bergman z DIFA JAMU, který zahrnul do své prezentace také Stanislavského východiska; o herecké metodě Sanforda Meisnera, v České republice málo známé a uplatňované, pohovořil americký režisér a herec, stipendista Fulbrightova programu, Gene Terruso. V pátek představila vlastní metodu výuky herectví Oxana Smilková (DIFA JAMU), na niž navázal Marcin Wierchowski (Státní filmová škola, Lodž) a následně Paul Bourne a Patrick Morris z britské Menagerie Theatre Company.

Sobotní konferenční program začal panelem věnovaným reflexi tvoření tělem, v němž nejprve Pierre Nadaud

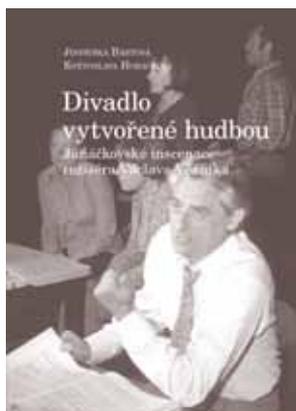
(DIFA JAMU) promluvil o specifické metodě tvorby É. Decrouxa; vlastní metodu výrazně inspirovanou přístupem Ivana Vyskočila k herectví představil Jan Hančil (DAMU) a Martina Musilová (FF MU), jež se zaměřila převážně na analýzu Vyskočilova dialogického jednání s vnitřním partnerem. Jazykem, promluvou a jejich vztahem k herectví se zabýval Giovanni Greco (Národní akademie dramatických umění Silvio D'Amico), Zdzisław Sońnierz (Národní akademie divadelního umění v Krakově) a Wolfgang Spitzbardt (DIFA JAMU). Konferenci pak zakončil blok zaměřený na historickou reflexi herectví, v němž vystoupili Andrea Buršová (DIFA JAMU), Tatjana Lazorčáková (FF UP), Ľubica Krénová a Josef Kovalčuk (DIFA JAMU).

Konference byla věnována přednímu českému divadelnímu teoretikovi a pedagogovi DIFA JAMU, Janu Roubalovi.

O konferenci byl velký zájem a v auditoriu panovala dobrá nálada.

Z knižních novinek JAMU

Dar Hudební fakulty JAMU prvním absolventům U3V

Jana Vrabcová

Jsem jednou z dvaceti prvních absolventů Univerzity třetího věku na Hudební fakultě JAMU v Brně, kteří byli dne 27. června 2016 slavnostně promováni v aule této vysoké umělecké školy. Jak uvedl ve svém projevu na zahájení promoci děkan fakulty Jindřich Petráš, jsme historicky prvními absolventy U3V HF a také jsme – ve vší pokoře – náležitě hrdými absolventy obou fakult JAMU.

Náš ročník dříve narozených studentů je odlišný od jiných U3V na brněnských VŠ. Navzájem se známe z návštěv koncertních sálů, divadel, hudebních festivalů. Většina z nás pochází z kulturních, humanitně založených rodin. Někteří se dobře známe ze zaměstnání nebo z mimopracovních aktivit, např. jako kulturní referenti, lektori, aktivisté. Několik se nás setkalo na JAMU po desítkách let, které uplynuly od doby, kdy jsme společně učili na jedné katedře různých VŠ, s ostatními se známe z kurzů U3V ostatních VŠ (MU, VUT a další).

Když jsme se loučili po promoci na HF JAMU, nikdo netušil, že za 3 měsíce obdržíme zvací dopis od „naší patronky“ MgA. Pavly Hrubšové s nabídkou dvousemestrálního kurzu „Seznamte se: Bicí, smyčce, dechy“. Nový projekt byl zahájen v říjnu ZS akademického roku 2016/17. (Pro informaci náš ročník zahajoval první U3V na HF JAMU pilotním kurzem v dubnu letního semestru ak. roku 2014/15 a končil promoci v akademickém roce 2015/16.)

Těžko vyjádřit slovy, s jakým nadšením jsme se znovu scházeli na zahájení výuky U3V. Někteří z nás chyběli, ale přibylí jiní, z nichž mnohé jsme znali nebo s nimi docházeli do projektů U3V MU Brno.

K našemu úžasu jsme znovu k učebnám nevyjížděli v budově Hudební fakulty nahoru, ale sjížděli jsme do třetího podlaží. Klenbový sál, kde jsou všechny přednášky, má vysokou klenbu a jeho stropní okna sahají do úrovně chodníku. Celá místnost je zaplněna bicími nástroji, z nichž mnohé vidíme poprvé. Vedoucí katedry bicích nástrojů prof. Martin Opršál (zahajoval kurz U3V) a jeho pedagogičtí kolegové nás postupně zasvěcují do „melodického světa bicích nástrojů“ – od jejich původu, přes kritéria zařazení do orchestru, přes jména předních bubeníků a skladatelů, až po vlastní živou hudbu. Na hudební produkci našich pedagogů – koncertních umělců se těšíme nejvíce a žádáme o přídatky. Jde skutečně o pocity úžasných zážitků. Do konce nám rozdali různé bubínky a učili základy hry na bicí. Dalším překvapením byla návštěva mladých umělců z japonského Kjóta, kteří zahráli na marimbu a pozvali nás na jejich koncert dne 12. listopadu 2016. V koncertním sále HF JAMU jsme je nejen povzbuzovali, ale na závěr si společně zazpívali dvě české písničky. Nejsou to právě tyto úžasné zážitky, které zejména osamělé, zdravotně postižené spolužáky obohacují a prozařují dny jejich nelehkého života?

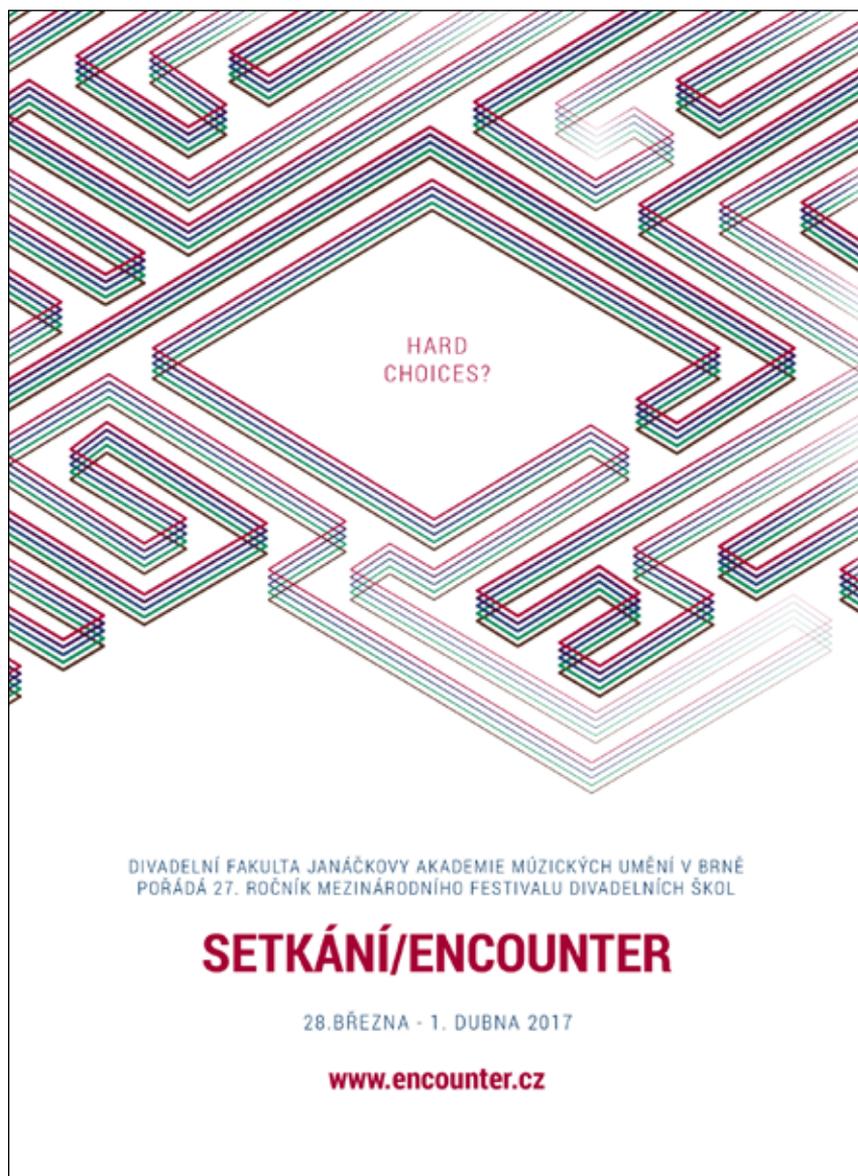
Čas strávený studiem U3V na HF JAMU je nevšední, výjimečný. Ve všech prostorách fakulty zní hudba, hra na různé hudební nástroje a my vše vděčně přijímáme. Jsme zvyklí pohybovat se v prostředí vysoké školy, je však rozdíl navštěvovat koncertní sál JAMU jako divák, posluchač hudební produkce nebo jako student, který má volný přístup po celé vysoké škole. Rádi rozmlouváme s mladými umělci, kteří by mohli být našimi vnuky. Rádi vedeme vzájemný dialog s našimi pedagogy. Jsme spřízněné duše, dychtící po poznání a milující hudbu. Nikdo ze studentů ani pedagogů se na nás seniory nedívá udiveně, když potkává v budově JAMU takové množství lidí s brýlemi, sluchadly, ortopedickými hůlkami a různými ortézami.

Nesmíme zapomenout, že prostory školy a učeben jsou omezené. Mladí vysokoškoláci jsou vybíráni podle míry talentu a jejich odborná příprava je individuální. O to víc je třeba ocenit vstřícnost vedení JAMU k realizaci Univerzity třetího věku a důvěru, kterou v nás vkládají, když povolují volný pohyb seniorů na fakultě s množstvím hudebních nástrojů nepředstavitelné hodnoty. Rovněž mezigenerační vztahy jsou zde bezkonkurenčně nejlepší, na rozdíl od občanské společnosti.

Z celého srdce přeji uchazečům z řad seniorů, aby byli přijati ke studiu U3V na HF JAMU. Teprve poté pochopí, jakého vzácného daru se jim dostalo, a nemusí jít ani o dar předvánoční.

Mediální partneři oslav 70. výročí založení JAMU

Životní jubilea zaměstnanců JAMU (první pololetí 2017)

Leden

Šotkovský Jan MgA. Ph.D.
Vodička Ondřej MgA.

Únor

Alterová Marcela
Derfler František prof. MgA.
Dostálek Igor Mgr.
Jelínková Marcela doc. MgA.
Kantor František doc. Mgr.
Kloubková Ivana Mgr.

Březen

Horáková Alena
Krejčí Tomáš doc. Mgr. MgA.
Klecker Jakub MgA.
Pančochová Libuše MgA.
Ryšavý Jaromír

Duben

Daňková Darina Mgr.
Králová Šárka doc. Mgr.
Spitzbardt Wolfgang doc. Mgr.

Květen

Bittnerová Markéta
Hališka Rostislav prof.
Ocetek Jan Mgr. MgA.
Osolsobě Petr prof. PhDr.
Troupová Irena Mgr.

Červen

Káňová Milada
Novotný Pavel
Riou Petra Mgr.
Sonková Lubomíra Mgr.
Štěrbová Jana
Šrámek Lubomír Bc.
Zouhar Jaroslav MgA.

Noví docenti JAMU

Docenti DIFA
Mgr. Jan Štěpánek
MgA. Marek Horoščák, Ph.D.

Autoři čísla 2017/I

- BcA. Petra Andrllová, DiS. – studentka
Hry na varhany HF JAMU
- MgA. Tomáš Cafourek – doktorské studium
Hudební produkce na HF JAMU v Brně
- doc. Mgr. Ing. MgA. Dan Dlouhý, Ph.D.
– vedoucí Katedry kompozice, dirigování
a operní režie HF JAMU
- doc. Mgr. Petr Francán – děkan Divadelní
fakulty JAMU
- doc. František Kantor – Katedra dechových
nástrojů HF JAMU
- Mgr. Tereza Konývková – Kabinet
pro výzkum divadla a dramatu
DIFA JAMU
- prof. PhDr. Josef Kovalčuk – prorektor
pro vědu a výzkum
- doc. Jurij Likin – proděkan pro zahraniční
styky HF JAMU
- Mgr. Petr Lyko, Ph.D. – Katedra hudebních
a humanitních věd HF JAMU
- Mgr. Luboš Mareček – specialista pro vnější
vztahy – rektorát JAMU
- Mgr. Jana Michálková Slimáčková, Ph.D.
– odborná asistentka HF JAMU
- prof. Mgr. Petr Oslzlý – Ateliér dramaturgie
a režie DIFA JAMU
- prof. PhDr. Miroslav Plešák – DIFA JAMU
- Vojtěch Pospíšil – student Hudebního
manažerství HF JAMU
- Mgr. Martin Prokeš – právník JAMU
- MgA. Gabriel Rovňák – Katedra kompozice,
dirigování a operní režie HF JAMU
- MgA. Vilém Spilka – vedoucí Katedry jazzové
interpretace HF JAMU
- doc. MgA. Zdeněk Šmukař – vedoucí Katedry
zpěvu HF JAMU
- doc. MgA. Jaroslav Šťastný, Ph.D. – Katedra
kompozice, dirigování a operní režie
HF JAMU
- prof. Alena Štěpánková-Veselá – emeritní
rektorka JAMU
- Doc. PhDr. Jana Vrabcová – vysokoškolský
pedagog, absolventka U3V na HF JAMU
- BcA. Mária Žilecká – studentka hudební
produkce HF JAMU

Občasník JAMU 2017/I

Redakčně připravil Luboš Mareček
Typografie: Václav Kovář
Grafická úprava a sazba: Hana Balášková
E-mail: marecek@jamu.cz
Tisk: Ediční středisko JAMU